

Butlletí de l'Església de Solsona

ABRIL - MAIG - JUNY 2017

NÚM. 772

Butlletí Oficial de l'Església de Solsona

Edita: Bisbat de Solsona

Pl. Palau, 1 - 25280 SOLSONA

Gràfiques Muval - SOLSONA

Dipòsit legal: L-568-1983

Any 2017

Documents episcopals

HOMILIES DEL SEPTENARI DELS DOLORS DE BELLPUIG

Dissabte, 1 d'abril de 2017

Fuig del seu país, la víctima d'un conflicte bèl·lic i l'emigrant que passa gana i cerca oportunitats.

Fuig de casa seva la qui pateix violència masclista. Fuig també de casa el jove que no suporta més uns pares punitius o absents.

Fuig de la seva pròpia vida el "nini" que s'emborratxa o es droga, l'adolescent quan viu abduït pel món virtual d'internet o de les xarxes socials.

Totes les fugides, tant les que ens veiem obligats a suportar perquè som víctimes com les que escollim esbojarradament que ens victimitzen, comporten un sofriment.

Avui, la Mare de Déu ens convida a aprendre que les fugides, sempre font de sofriment, poden ser oportunitat de salvació. És a dir, volem aprendre que Déu no només parla en la pau i la tranquil·litat, sinó també en el sofriment i en les "fugides".

Ho podríem resumir amb una frase, "La fugida: entre el drama i l'oportunitat".

***

La Sagrada Família fuig a Egipte per causa de la persecució d'Herodes. Josep, en un somni, abans que es desencadeni la matança dels menors de dos anys a Betlem i rodalia, s'enduu la mare i el fill. Herodes confiava que els mags de l'orient, de retorn de Betlem, l'informarien detalladament sobre la identitat i el lloc on posaven els pares del nou infant. Ells evitaren Jerusalem i Herodes alertats per un àngel. Herodes, indignat, manà un terrible infanticidi. No va aconseguir, però, el seu pèrfid objectiu, ja que la Sagrada Família havia fugit cap a Egipte.

Us imagineu el que pensava Maria aquella nit intempestiva? Embarassada d'aquella manera tan ignominiosa per a tothom. Parint fora de casa, en una cova-estable per causa d'un maleït cens i de la gasiveria dels habitants de Betlem. I, ara, fugint de nit cap a un país estranger, feble encara, amb un nadó als braços i havent de caminar setmanes sense mai saber si en qualsevol moment podien sentir el terrabastall del galop d'un esquadró de soldats disposats a matar l'infant. Mai s'hauria imaginat que ser mare hagués de comportar tants sofriments. Mai ni ella ni nosaltres ens hauríem imaginat que Déu, en el seu disseny misteriós, disposés que la vinguda del seu fill al món fos enmig de tants sofriments i dificultats.

Malgrat tot, el text de l'evangeli que acabem de llegir conclou que: "Així es va complir allò que el Senyor havia anunciat pel profeta: D'Egipte he cridat el meu fill".

Jesús és el nou Moisès. Com ell, ve d'Egipte. Com ell, sofrirà per alliberar el poble de l'esclavatge. Aquest poble, però, s'ha eixamplat, és el nou Israel, tota la humanitat cridada a una llibertat i a una vida eternes. La vida de Jesús serà una llarga fugida sofrent, fins a Jerusalem, fins allà on li tocarà sofrir i donar la vida.

La clau d'aquest episodi és que hi ha fugides que, malgrat estar carregades de sofriment, són oportunitat de salvació.

***

Avui el nostre septenari es concentra en els joves. D'entre les moltes experiències de fugida que podríem glossar, ben presents en la nostra vila, ens fixem en les dels adolescents i dels joves.

La gran temptació de tots ells és fugir de la realitat: viure en el zàping, viure a la xarxa, absents de la realitat, somiant un món irreal, segurament fastiguejats del món real que els envolta. Molt sovint aquestes fugides responen a ferides afectives profundes, a l'enrarament de les seves relacions amb els companys a l'institut, a la difícil acceptació del seu propi cos, al bullying, etc. El problema no és simplement que són ganduls i no volen esforçar-se a estudiar i a treballar.

Els pares, a patir, batallant cada dia perquè estudiïn, perquè no passin tantes hores desapareguts a la seva habitació, perquè facin alguna activitat que els relacioni amb els altres.

Molts pares, també, tips de patir, han llençat la tovallola i miren d'evitar el seu propi sofriment fugint ells també de la gravíssima responsabilitat que els correspon.

Avui, aquí, potser alguns us sentiu així. Potser a molts us vénen al pensament fills i néts. Potser alumnes o famílies amigues i conegudes.

És ben clar que Déu no crida per aquests camins. Déu, però, que vol salvació en tota circumstància, tal com està el pati salvarà a molts joves i els seus pares no a través d'un procés serè i pausat de catequesi. Déu els salvarà enmig i gràcies als sofriments de les seves fugides.

Déu ho farà posant-los al costat persones que els escoltin i que viuen d'una altra manera. Persones que escoltin sense escandalitzar-se, que sàpiguen veure llum enmig de la fosca, que sàpiguen indicar les oportunitats de salvació i de vida enmig de la desesperança.

Avui, l'àngel que, enmig dels seus somnis d'una vida evadida, es posa al costat d'aquests adolescents i joves per alertar-los que cal fer el camí del desert, que cal deixar tot allò que els ha fet fugir de la vida i els porta sofriment, són els joves del grup juvenil de l'arxiprestat que es reuneix cada divendres a la vostra parròquia. No són xavals amb una vida fàcil, més aviat abunden els que poden entendre els adolescents i joves fugits i ferits.

Avui, l'àngel que, enmig d'aquells pares que viuen evadits en els seus somnis, es posa al seu costat per alertar-los: cal fer el camí sofert d'estar presents, estimant

i posant límits als fills; avui els àngels d'aquests pares sou tots els membres dels grups parroquials: els amics de Jesús, els amics dels malalts, els membres de la junta de la Confraria, i tots els que esteu aquí i enteneu aquestes paraules. Vosaltres que heu trobat la salvació enmig dels sofriments, que heu trobat la fe quan us enfonsàveu en una addicció, o en una depressió, o en un dol o en tantes situacions de sofriment i de fugida.

No ho oblideu! Les fugides es troben entre el drama i l'oportunitat!

Diumenge, 2 d'abril de 2017

Algú ha comparat les nostres parròquies amb un partit de futbol en un gran estadi. Centenars de persones necessitades de fer exercici, ben assegudes mirant i aplaudint o queixant-se en funció de com juguen 11, que més aviat necessitarien descansar. Ben cert, les nostres parròquies tenen un grupet de gent que corre d'una banda cap a l'altra: les catequistes alhora fan de voluntàries a Càritas o a Mans Unides i encara ajuden a la neteja i l'ornamentació de l'església. A més, dels 22 més compromesos, n'hi ha 8 o 9 que juguen cada diumenge i la resta només de tant en tant, quan hi ha alguna baixa per lesió. Mentrestant, la immensa majoria ve un cop per setmana al camp i aplaudeix o es queixa. I com que no juga, quan pel que sigui no li agrada el joc o li agrada més una altra cosa, deixa de venir al camp.

Avui, el septenari ens proposa de pregar especialment a la Mare de Déu dels Dolors, per la nostra parròquia. Sense oblidar-nos de pregar per cadascun dels qui la formen, m'agradaria sobretot que preguéssim perquè no sigui una parròquia d'espectadors, sinó de jugadors.

Sí, sí: una parròquia de jugadors i no d'espectadors!

De fet, l'evangeli del tercer dolor de la Mare de Déu ens ajuda a comprendre allò que vull dir:

Ens mostra quins són els nostres costums, des de fa molts anys.

Ens revela els sofriments i les ànsies que provoquen els canvis.

I, finalment, la necessitat d'adonar-nos que cal una parròquia nova.

Quins són els nostres costums?

La Sagrada Família de Natzaret anava cada any a Jerusalem amb motiu de la festa de Pasqua. Eren uns bons jueus, piadosos i fidels a la llei. Servaven el bon costum de pelegrinar anualment al temple per la gran festa jueva.

Quan Jesús tenia 12 anys, hi van pujar amb ell “tal com era costum”.

Com hi anaven? Com era costum. Hi pujaven a peu, en caravana, amb els parents, veïns i coneguts. Els nois ara estaven amb els pares, ara amb els oncles i cosins, ara amb els veïns i amics.

Què hi feien, a Jerusalem? El que era costum. Portar al temple un anyell perquè el sacrificuessin ritualment. Oferien la sang tal com la llei establia, i amb la carn, els pans àzims, el vi i les herbes amargues celebraven el sopar pasqual a la casa on s’hostatjaven.

Quant temps durava el pelegrinatge? El que era costum. Els dies de camí pel Jordà, els set dies a Jerusalem i el retorn cap a Galilea.

Ni tan sols la presència de Jesús amb els seus dotze anys era especial. Era costum que quan els nois israelites arribaven als 13 anys –els 12 per a les famílies més observants–, l’edat a la qual la tradició jueva considerava que els nois arribaven a l’edat de la responsabilitat i, per tant, havien de començar a complir els 613 manaments de la Torà, observessin el manament de pujar a Jerusalem per Pasqua.

Fixeu-vos que la família de Natzaret seguia fidelment les tradicions, tal com era costum.

Els que encara us manteniu a redós de la parròquia segurament feu el mateix. Tal com és costum: cada diumenge a missa. Com toca: els sagraments de la iniciació cristiana als fills i néts –baptisme, primera comunió i confirmació–; ben aviat, com és costum a Bellpuig, confrare de la Mare de Déu dels Dolors; el casament...

per l'església; a les vigílies de Setmana Santa, com és tradició, cap al septenari; el divendres vinent, fins i tot si vivim i treballem fora, festa per anar als Dolors i a processó, amb el pas que toca als de casa, etc.

Aquests costums poden ser expressió d'una fe sincera i compromesa o poden ser socials, externs i, per tant, compatibles amb una vida incoherent amb l'Evangelí. Aquests costums poden ser ocasió per a proposar la fe a d'altres, o una realitat privada que més aviat s'oculta a la resta.

II

Els sofriments i les ànsies davant dels canvis.

Aquell any va passar una cosa que va alterar els costums de Josep i Maria: “Quan se'n tornaven, el noi es quedà a Jerusalem sense que els seus pares se n'adonessin. Pensant-se que era a la caravana, van fer una jornada de camí abans de començar a buscar-lo entre els parents i coneguts”. No el van trobar fins al cap de tres dies, “al temple, assegut entre els mestres de la Llei, escoltant-los i fent-los preguntes”.

Allò no fou “tal com era costum”. Tampoc no era normal que un noiet de 12 anys meravellés aquell auditori per “la seva intel·ligència i les seves respostes”. De fet, els seus pares varen quedar molt sorpresos. I la primera reacció de Maria fou renyar-lo per un comportament que els havia estat ocasió de sofriment i d'ansietat.

Avui, no pas poques famílies catòliques, de les que observen els bons costums que descrivia fa un moment, si escolten que cal canviar, arrufen una mica el nas.

Si toquem la seva missa de tota la vida, es queixen, sense atendre si hi ha justificacions per al canvi. Si els demanem un compromís a la congregació, diuen que no. Si escolten la crida a fer de catequistes, fan el desentès. Si els proposen de ser col·laboradors econòmics habituals de la parròquia, diuen que s'ho han de pensar. Moltes d'aquestes famílies, fins i tot les més militants, si un dels seus fills o néts diu que vol ser capellà o que una de les filles o nétes vol ser monja, aleshores sofriments i ànsies.

I aquests canvis, excepte el darrer, al final són poca cosa. I la nostra parròquia necessita un gran canvi. Un canvi que portarà molts sofriments i neguits. No pot ser una parròquia d'espectadors, ha de ser una parròquia en la qual tots els seus membres juguin. Cal que tots siguem jugadors i que acceptem el sofriment i l'ansietat d'aquest gran canvi.

III

Una parròquia nova.

Jesús respon als seus pares: “No sabíeu que jo havia d'estar a casa del meu Pare?”.

No sabíeu que una parròquia no és un supermercat de serveis religiosos?, que no és una oficina on hi ha un capellà que atén les necessitats espirituals o socials de la gent?

No sabíeu que una parròquia és una comunitat de germans que s'apleguen per escoltar l'ensenyament dels apòstols, per partir el pa, per pregar junts i per posar les coses en comú?

Diu que Maria i Josep no compregueren aquesta resposta de Jesús i, per tant, segurament quan el noi s'anava fent gran i no feia “plans de casar-se”, tal com era costum, l'ànsia i el sofriment hi tornava.

També nosaltres correm el risc de no entendre aquest canvi que jo vaig anunciant, que el vostre rector mira d'impulsar amb paciència i perseverança.

IV

Sí, amics! Cal una parròquia de jugadors i no d'espectadors. Encara que això no sigui tal com tenim per costum. Encara que comporti sofriments i ansietats. Perquè una parròquia no és això que ara tenim. Perquè nosaltres, tots, estem cridats a viure a la casa del nostre Pare, no pas per a ser-ne espectadors un dia a la setmana.

Jugadors sí. Espectadors no.

Dilluns, 3 d'abril de 2017

Em sap greu, però ja no t'estimo! Mira, he conegut una altra persona i m'he enamorat! Prefereixo que ho deixem abans que fer-te mal! Aquestes són les frases que avui, a vegades, per whatsapp, diu un dels membres de la parella o del matrimoni a l'altre per anunciar-li que la relació ha arribat a la seva fi. Si la part sorpresa demana explicacions, sovint només s'emporta: s'ha acabat l'amor!, ja no puc fingir més que no sento res per tu!

Abans i després d'aquestes converses aparentment amistoses i civilitzades i, fins i tot, fetes per tal de no fer mal a l'altre, s'amaguen uns drames i uns sofriments enormes.

Avui, el septenari ens proposa de pregar a la Mare de Déu dels Dolors especialment pels matrimonis de la nostra parròquia. Sense oblidar-nos de pregar per totes les bones noves que els envolten –l'alegria de l'amor, l'arribada dels fills i, més endavant, dels néts, les joies en la seva educació, les oportunitats i les millores laborals, el servei i el compromís eclesial i social en família...–, els textos d'avui i el dolor de la Mare de Déu que contemplem ens inviten a considerar especialment els matrimonis que viuen una crisi en la relació. Els textos, però, no ens deixen en el dramatisme d'aquestes situacions, sinó que ens ensenyen el camí de sortida.

Ens ensenyen:
per què fracassem en les relacions
què és realment estimar
i com podem ajudar aquells que viuen una crisi matrimonial.

Com cada dia, us ho resumeixo amb una frase: Estimar és molt més que les passions.

I

Per què fracassem en les relacions?

Tots hem escoltat el fragment de la història de la casta Susanna que ens ha ofert la primera lectura. Tots també recordeu la primera part: dos ancians jutges

d'Israel usen el jardí de Joaquim, marit de Susanna, per impartir justícia en el poble on viuen. La passió per la bella Susanna els consumeix i esperen l'oportunitat per sol·licitar-la. Un dia que, retirada la gent del jardí, ella surt a passejar i desitja prendre un bany a causa de la calor, els vells es queden amagats dins del jardí. Aleshores, surten de l'amagatall i l'obliguen a mantenir relacions sexuals amb ells sota l'amenaça que, si no hi consenteix, l'acusaran d'haver-la trobada mantenint relacions amb un jove. Ella es troba atrapada: si consenteix, pecarà greument; si no ho fa, els dos jutges l'acusaran d'adulteri, serà jutjada i apedregada. Ella prefereix evitar el pecat, ser fidel al marit i confiar en Déu i els vells compleixen la seva amenaça. La resta de la història és la que hem escoltat.

Aquest fet és un retrat molt evocador del mal i del sofriment que les passions provoquen en un mateix i en els altres. Els qui es pensen, equivocadament, que estimar és fer allò que les passions dicten només es carreguen de pecats i de maldecaps i generen víctimes per allà on passen.

I, tristament, els vells de la història estan de moda. Ho estan perquè, en la nostra societat erotitzada, homes i dones vivim assetjats per imatges que cerquen despertar constantment les nostres passions sexuals. Ho estan perquè són molts els “vells” que, amagats en la intimitat de casa, miren descontrolats per Internet les “susannes” de torn. Ho estan perquè ens hem tornat fràgils en la voluntat i inexperts en allò que és l'amor. El cinema, les sèries i el clima cultural consideren normal sucumbir a les passions i presenten com un absurd mantenir-se fidel al o a la cònjuge. Ho estan, encara, perquè els homes i dones d'avui, esclavitzades per les passions, n'enginyen de tan complicades com aquells vells –viatges i reunions falses, activitats sense la parella– per a tenir ocasions de contactes sexuals amb altres persones o per a mantenir una doble vida.

L'amor compulsiu, passional es ven com el veritable amor, el que fa feliç, el que fa sentir viu. La realitat, però, és que l'amor que ignora la fidelitat conjugal és una font terrible de sofriments i de víctimes.

II

Què és realment estimar?

Susanna ens ensenya l'amor veritable: la fidelitat al propi marit, la llibertat davant les sol·licitacions o les seduccions. L'amor veritable, el que fa feliç, el que dóna pau, el que fa que la passió sigui com el vi, que millora amb els anys, és voler el bé de l'altre. Fixeu-vos, tot el contrari de l'amor eròtic que té atrapada aquesta generació, que no és altra cosa que voler el meu propi bé. L'amor eròtic desvinculat de l'amor autèntic desgavella la vida. L'amor fidel i entregat sap gaudir de la passió, sap aprendre el llenguatge eròtic i humanitzar-lo. No estic venent un amor platònic exempt d'atracció sexual i de plaer, sinó recordar-vos allò que sabeu millor que jo: és fals el que ens ven aquest món; l'amor veritable no és enemic del plaer, sinó que l'eixampla i el fa més bell, més autèntic i ocasió d'un goig molt més gran.

Des de fa uns dies, teniu al vostre abast, al fons de l'església, exemplars del capítol IV de l'encíclica del papa Francesc *Amoris Laetitia*. L'oferim independent del conjunt del document i gratuïtament per animar a tots els esposos a llegir-lo i a aprendre una mica més a estimar-se. El teniu al fons de l'església: agafeu-lo!

III

Com podem ajudar aquells que viuen una crisi matrimonial?

El sofriment de la Mare de Déu al carrer de l'amargura ens presenta una mare que està allà on ha d'estar en els moments de dolor del seu fill. No hi és per fer-li retrets, sinó per consolar, per amorosir aquell rostre malferit i vexat i per netejar-li la sang i les escopinades que no el deixen ni veure per on camina.

Per consolar, amorosir i netejar.

Com us deia, aquest dolor de la Mare de Déu ens ensenya les actituds que hem de tenir quan els propis fills passen per una crisi matrimonial. Si el Senyor us ha fet el regal d'una vida matrimonial fidel i joiosa, potser la primera reflexió us ha quedat una mica llunyana. Segurament, però aquesta us toca més de prop.

La majoria de vosaltres ja no podeu fer altra cosa que estar al carrer de l'amargura. Els fills ja s'han fet grans, s'han casat, fan la seva vida i us cerquen sobretot per demanar-vos que els doneu un cop de mà amb els seus fills. Vosaltres, si els ajudeu, veieu i noteu moltes coses: si van alhora o no com a parella; si ho viuen tot plegats o bé cadascú va per la seva banda, etc. I vosaltres callant i pregant.

Jesús, al carrer de l'amargura, ja hi va arribar ben masegat. Com el fill o la filla que un dia us explica plorant la creu que porta a causa de la crisi del matrimoni. Vosaltres heu d'imitar Maria, que no li va retreure res, sinó que va consolar, va amorosir i va netejar.

Si mai us trobeu amb els vostres fills al carrer de l'amargura:

Consoleu, és a dir, escolteu, estimeu, deixeu que descansin la seva consciència i el seu cor; parleu poc, feu-ho només quan us preguntin directament; ploreu amb ells i mostreu també que amb Déu mai s'acaba l'esperança, ell sovint escriu recte amb ratlles tortes.

Amorosiu, és a dir, cerqueu temps per a tenir-los detalls. Mostreu-los que, malgrat els errors, continuen essent els vostres fills estimats. Ajudeu-los amb els fills, especialment si és per donar-los temps i oportunitat per lluitar per la salvació del matrimoni.

Finalment, netegeu. Sovint, al carrer de l'amargura, el qui sofreix no veu res clar. Les escopinades rebudes, les ferides suportades ofusquen, no permeten veure clar el camí a seguir. Quan els fills en crisi estiguin ben consolats i ben amorosits, si us donen l'oportunitat, passeu el drap per la seva vida, ajudeu-los a descobrir les arrels profundes del fracàs. L'ultratjat i ferit sovint només veu els fets que l'han victimitzat. Passar el drap vol dir ajudar a descobrir si ells o les seves parelles han descobert realment què és l'amor.

I és aquí on es troben la primera i la segona reflexió: aprendre a estimar, descobrir i posar en pràctica allò que veritablement és l'amor.

Perquè: estimar és més que passions.

Dimarts, 4 d'abril de 2017

Què és el que més necessitem les persones? Que algú ens estimi. Que algú pensi en nosaltres. La salut és molt important, però no hi ha malaltia més greu i més destructiva que la soledat, que trobar-se en una residència d'avis sense rebre mai cap visita! Els diners són importants, però no hi ha vida més trista que la del ric sol amb el seu egoisme.

Per a la majoria aquesta necessitat s'acompleix en el marc de la família. Tenir uns pares que ens estimin, que pensin en nosaltres i, més o menys sovint, es preocupin per nosaltres. Per a molts, a més, aquesta necessitat s'acompleix també tenint fills i néts i viure amb ells units i estimant-se.

Avui, el septenari ens proposa de pregar a la Mare de Déu dels Dolors per les famílies de la nostra parròquia. Avui aquesta pregària ens toca a tots. Tots tenim família, llarga o curta, propera o llunyana. Tots tenim motius per a pregar per la nostra família: pels conflictes que la divideixen, per les malalties que l'assetgen, per la feina que manca i, segurament, per la fe que tant necessitem. Sobretot, però, avui és un vespre per a demanar que nosaltres siguem instruments per a crear una família que s'estimi, que permeti a fills i néts viure sentint-se estimats i vetllats.

Descobrirem de la mà de la primera lectura com podem construir una família així (I). Descobrirem, a través de l'evangeli, en l'episodi de Maria als peus de la creu, aquella nova família, creada per Crist, on tothom, siguin quines siguin les seves vicissituds familiars, pugui sentir-se estimat i recordat per una colla de germans (II).

El titular d'avui podria ser: ningú sense família.

I

Com podem construir una família que s'estimi?

Déu proposa a Abraham una aliança, un pacte. Ell serà el seu Déu i ell, i els seus descendents, el seu poble. La proposta és un jurament de fidelitat mútua. Aquesta aliança té un signe: la terra. Abraham rep de Déu una terra on viure i créixer i Déu fa d'aquesta terra el lloc de la seva presència.

El qui construeix la seva família fent un pacte amb Déu com el d'Abraham experimenta la benedicció d'una família que li proporciona l'espai on és estimat i recordat. Els esposos que fan seu Déu i es fan de Déu converteixen casa seva en lloc de la presència de Déu.

Quan fem nostra una idea. Quan fem nostra una mascota. Quan fem nostre un projecte. Quan fem nostre un nen abandonat, adoptant-lo. L'incorporem a la nostra vida. Li dediquem temps. En tenim cura. L'estimem.

Fer a Déu nostre vol dir deixar-lo entrar a la nostra vida quotidiana. Dedicar-li temps. Vetllar per la nostra relació amb ell, amb afecte i amb amor.

Quan ens fiem d'un metge. Quan confiem en un soci. Quan posem la mà al foc per un amic. Aleshores, allò que ell diu, fa o promet ho creiem i ho seguim.

Que Déu ens faci seus vol dir esdevenir els seus deixebles, els que l'escoltem cada dia i seguim el que ell ens proposa.

Els esposos que viuen així, acollint Déu en les seves vides, escoltant-lo i obeint-lo, aprenen a estimar com ell, a donar la vida com ell, a perdonar com ell, a sentir, jutjar, pensar i obrar com ell. Una família que respira tot això és una família que viu en l'amor i no anteposa res a aquest amor. Qui viu així, mai no queda sol. Qui viu així, tingui una família més llarga o més curta, té una família com la d'Abraham.

II

La nova família de Crist.

L'aliança d'Abraham, però, ja va prefigurar que no hi havia garantia d'amor infal·lible en una família així. Ell va haver de perseverar fidel molts anys abans que li nasqués un fill. Va haver de demostrar amb molta radicalitat aquesta fidelitat. Tots sabeu que els seus descendents es van oblidar de Déu i de la seva terra. Després d'una llarga història de vicissituds, de visites de Déu i d'infidelitats del poble, Déu va fer-se home i va mostrar què vol dir realment que Déu sigui el nostre Déu i que nosaltres siguem seus, quina és la família que garanteix infal·liblement sentir-se estimat i recordat. Quina és la terra de la felicitat.

La Mare de Déu als peus de la creu de Jesús, quan ell estén els braços per abraçar tota la humanitat i estimar-la amb un amor que cura i reconcilia, posa la seva mare en mans del deixeble estimat. Inaugura una nova família –l'Església– en la qual tothom podrà trobar un pare que no falla mai –Déu, una mare que sempre està present –la Mare de Déu–, un germà que és confident i exemple –Jesús– i una colla de germans que, en la mesura que viuen units per l'Esperit Sant, mai no deixaran d'estimar-nos i recordar-nos. Quantes famílies han mirat de construir el seu projecte en el marc de l'aliança amb Déu, com acabem d'explicar, però avui viuen afeixugades per la vida, pels fracassos, pel dol, pels trencaments i els conflictes. És cert, si fóssim capaços d'estimar com Déu ens ha ensenyat, si fóssim capaços de perdonar-nos, si fóssim capaços d'entregar-nos, molts dels nostres fracassos familiars no hi serien. Tots també coneixem persones que han quedat ben soles a causa de malalties i accidents que carreguen de solitud i dramatisme les seves vides.

Tenim, però, aquella altra família que és l'Església, la somniada per Déu perquè cada persona se senti estimada i recordada. Aquesta família de germans, de persones que han fet Déu seu i han estat fets seus per Déu, i són capaços d'aixoplugar tothom, totes les famílies de la vila, estiguin com estiguin, totes les persones que estan soles i cerquen una llar.

III

Estimats fidels d'aquesta parròquia de Bellpuig, fixeiu-vos que n'és d'important que la nostra comunitat cristiana sigui de veritat la família de Déu. Fixeu-vos en el paper importantíssim que tenim, com a comunitat, en el disseny de Déu per a cada persona de la nostra vila. Adoneu-vos del drama que suposa que no existeixi una veritable comunitat cristiana. Són molts els que quedaran amargats en la solitud i difícilment experimentaran que Déu els estima i els recorda.

Perquè ningú quedi sense família, feu aliança amb Déu a favor de la vostra família i feu de la vostra parròquia una veritable família, la família de Déu.

Dimecres, 5 d'abril de 2017

Fa uns anys, dues dones de Solsona em va venir a demanar d'organitzar una vetlla de pregària a la capella de la Mare de Déu del Claustre per a demanar la guarició d'un noi de 14 anys malalt de leucèmia. M'ho demanaven perquè molta gent, commoguts, muntaven activitats de suport al noi i a la família: una marató de recollida de sang, unes sessions per a donar-li energia positiva, etc. Elles pensaven que, com a cristians, havíem de fer alguna cosa. Hi vaig accedir amb la condició que la família hi estigués d'acord. Ho férem a la capella del Claustre. Es va desbordar i, gràcies a Déu, el noi es va curar.

Això, encara que pugui xocar, no és altra cosa que una manera concreta de fer allò que feia Jesús, allò que feien els apòstols, allò que han fet els sants i el mateix que demanen tants i tants devots de la Mare de Déu aquí a la seva capella dels Dolors.

Avui, el nostre septenari ens convida a pregar pels malalts. Hem escoltat la paraula de Déu i m'agradaria presentar-vos, a partir d'ella, un dels aspectes del capteniment que hem de tenir com a comunitat cristiana davant la malaltia i envers els malalts. Certament, el conjunt de la paraula de Déu diu moltes coses sobre la malaltia i sobre l'actitud que hem de tenir els cristians quan la patim o quan la pateixen els que ens envolten. Avui, però, els textos m'inviten a parlar del que feia Jesús amb els malalts. Això, avui, va de miracles.

***

El miracle de la salvació de les flames de Xadrac, Meixac i Abed-Negó es produeix perquè es neguen a adorar les divinitats babilòniques i, en concret, la divinització del mateix monarca Nabucodonosor. Això els comporta la sentència de mort en un forn crematori. Ells, fidels al Déu de l'aliança, al Déu vivent i veritable dels seus pares, es neguen a adorar aquells ídols i confien que el seu Déu és prou poderós per a deslliurar-los de la mort. I de fet, quan llançats al forn no moren cremats, sinó que ronden pel forn com si res, Nabucodonosor exclama: "beneit sigui el Déu de Xadrac, Meixac i Abed-Negó, que ha enviat el seu àngel per alliberar els seus servents [...] no hi ha cap altre Déu capaç de salvar com aquest". Així, doncs,

el miracle es produeix en la fidelitat confiada en Déu dels tres joves jueus i té com a conseqüència que suscita la fe dels qui són testimonis del miracle.

Si mirem en la vida de Jesús, veiem que els miracles, especialment els més habituals –les guaricions físiques i espirituals–, acompanyen sempre la seva predicació. Si observem aquells textos que presenten detalls, ens adonem que: són expressió de la misericòrdia de Déu a favor dels sofrents i desemparats; acompanyen la predicació del Regne de Déu; demanen o pressuposen la fe i cerquen suscitar-la.

Si mirem la vida dels apòstols, veiem que van fer el mateix. De fet, Jesús “els donà poder i autoritat per a treure tots els dimonis i guarir malalties. I els envià a anunciar el Regne de Déu i a curar els malalts”, com diu sant Lluc. O bé com sant Marc posa en boca de Jesús a l’acomiarar-se dels deixebles: “Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: en nom meu trauran dimonis, parlaran llengüatges que no coneixien, agafaran serps amb les mans i, si veuen alguna metzina, no els farà cap mal; imposaran les mans als malalts, i es posaran bons”, i continua l’evangelista: “Els se n’anaren per tot arreu. El Senyor hi cooperava, i confirmava la predicació de la paraula amb els senyals prodigiosos que l’acompanyaven”.

Si repassem els Fets dels Apòstols, veiem com Pere, després de la Pentecosta, cura un paralític a la porta bonica i anuncia que el miracle ha estat acomplert gràcies a Jesús, aquell que feia poc havien crucificat i Déu havia ressuscitat; la comunitat, quan Pere és alliberat de la detenció subsegüent, demana en la pregària que “hi hagi guaricions, senyals i prodigis gràcies al nom del teu sant Servent”; la gent “treia els malalts pels carrers i els deixava allà en llits i lliteres, perquè quan Pere passés, almenys la seva ombra en toqués algun. També hi acudia molta gent dels pobles veïns de Jerusalem portant malalts i persones turmentades per esperits malignes. Tots recobren la salut”; Felip, quan l’evangeli comença a escampar-se per Samaria, predica la bona nova de Jesús i la gent l’escoltava perquè “veien els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts cridant i xisclant, i molts paralítics i coixos recobren la salut”; i així podríem anar seguint.

Si mirem la vida dels sants, tots han confiat en el manament de Jesús, amb gran misericòrdia, han pregat per la guarició dels malalts com feien Jesús i els apòstols i així han fet molts miracles i han acreditat la seva predicació.

Crec que, avui, la nostra pastoral es juga en el tema dels miracles. La major part de persones que persevera a l'Església és perquè Déu els ha fet algun miracle. La major part de persones que es convertiran en el futur seran persones que experimentaran el poder guaridor de Déu físic o espiritual i per això creuran en Ell. Si nosaltres com a comunitat som al·lèrgics a aquesta dimensió pastoral, Déu té menys possibilitats de fer miracles. Si nosaltres ens fiem de la paraula de Déu i acompanyem o precedim la nostra predicació amb la imposició de mans sobre els malalts, la proposta del sagrament de la unció dels malalts amb voluntat que el Senyor curi, Déu farà grans miracles i molts seran els que es convertiran.

***

Jo, des de fa un temps, cada vegada que tinc notícia d'algú, jove o de mitjana edat, que està malalt, m'ofereixo per anar a pregar per ell, per anar a donar-li la unció dels malalts, anunciant que Jesús és el salvador que pot curar-lo. Això mateix faig quan em diuen que algú està molt malament, que els metges li han dit que no té cap malaltia i no sap cap on tirar. I això, no pas de Pasqua a Rams. Així ho he ofert: abans-d'ahir, a un pare de família que demà passat l'operen d'un tumor al ronyó; la setmana passada, a una mare de família més jove que jo, que no pot treballar a causa d'una fibromiàlgia incipient i està en una situació molt *apurada* econòmicament; fa dues setmanes, a un home amb un càncer de pàncrees; abans-d'ahir vaig pregar per una noia que fa un any que està fatal convençuda que li han fet màgia negra; fa una estona, a un noi que viu una severa esclavitud pecaminosa, etc.

Penso que si com a comunitat ens endinsem, serenament, per aquest camí, la salvació arribarà amb poder en aquesta vila i molts es convertiran.

No tingueu por! Tingueu clar que la pastoral, avui, es juga en els miracles!

HOMILIA DE LA MISSA DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS DE BELLPUIG

I

Recentment s'ha estrenat la pel·lícula "Silencio". Presenta dos jesuïtes que viatgen al Japó al segle XVII a la recerca del seu antic professor de Seminari i gran missioner després de sant Francesc Xavier, el pare Ferreira. Segons la pel·lícula, i la novel·la en què s'inspira, es rumoreja que va renunciar a la fe per defugir de les horribles tortures que els perseguidors del cristianisme infligien als cristians per a fer-los apostatar.

La crítica ha lloat moltíssim la pel·lícula per la seva força narrativa, per la potència de la història que hi ha al darrere i per la qualitat audiovisual. No hi han mancat les crítiques, perquè la suposada apostasia del pare Ferreira i dels dos deixebles enviats a aclarir els rumors sobre aquesta es presenta com un acte equiparable al de Crist per salvar de la persecució els cristians, quan de fet és una crítica radical a tota la tradició martirial cristiana i el mateix acte redemptor de Crist. Per contra, es presenten els cristians laics japonesos com apassionadament religiosos i, per tant, perillosos, fins i tot violents, poc brillants intel·lectualment, quan de fet eren piadosos, delicats i pacifistes, tocats per Crist fins a ser capaços de donar la vida.

Expliquen que els capellans deportats i els clandestins que restaren al Japó, abans de fugir o morir martiritzats, van donar aquest consell als fidels laics: "els missioners tornaran al Japó i vosaltres ho sabreu per aquests tres signes: els sacerdots seran cèlibes, hi haurà una estàtua de Maria i ells obeiran el Papa-sama de Roma". Temien, ja aleshores, els missioners protestants. Qui sap si també temien que els apòstates els seduïssin envers un cristianisme privat i light?

La història de l'Església al Japó narra un veritable miracle. Durant més de dos segles, uns quants milers de fidels laics varen mantenir la fe cristiana al Japó en la clandestinitat, enmig d'una persecució implacable. Batejaven els seus fills, mantenien les festes a les cases i guardaven una imatge de la Mare de Déu amb el nen Jesús a la falda, al bufet del menjador.

Quan, a la segona meitat del segle XIX, van tornar els missioners, van adonar-se que hi havia japonesos que s'atansaven a l'Església perquè hi veien la imatge de la Mare de Déu.

Del mig milió de japonesos que hi havia en aquell país a finals del segle XVI, uns 15.000 varen restar fidels i es varen unir als nous missioners catòlics. L'Església del Japó atribueix aquest impressionant miracle a la devoció a la Mare de Déu.

Per què començo la festa de la Mare de Déu dels Dolors amb aquesta història tan llunyana en el temps i en l'espai? Perquè els cristians japonesos que varen complir el manament de Jesús acollint Maria a casa seva varen experimentar la seva protecció maternal i van conservar la fe. Ells, com tots els que al llarg de la història han estat acompanyats per la seva presència maternal, han estat ensenyats en la pietat que salvaguarda i fa créixer la fe.

Crec que no és una gosadia afirmar que els bellpugencs conserveu la fe gràcies a la devoció i l'estima a la Mare de Déu del Dolors, gràcies al fet que aquesta vila continua acollint Santa Maria "a casa seva". Perquè ella continua ensenyant-nos la pietat que salvaguarda i fa créixer la fe.

II

Què és la pietat?

Sant Tomàs diu que la pietat és la promptitud per a les coses de Déu. Podríem dir-ne la sensibilitat, l'atracció per tot allò que té a veure amb Déu.

Així parlem de pietat mariana: interès espontani i joiós per la Mare de Déu; ganes de restar en la seva companyia, de contemplar-la, de parlar-hi; ganes de resar el seu sant rosari, de confiar-li, amb la confidencialitat amb la qual parlem a la nostra mare terrena, les coses que ens preocupen i les que ens alegren.

Moltes de les expressions populars i litúrgiques que envolten la devoció i la festa de la Mare de Déu dels Dolors respiren pietat: les lletres dels gojos i de l'oració que hem cantat cada dia al septenari, les músiques que ens commouen, aquesta setmana d'oració comunitària, els ciris i les visites a la seva capella, la

congregació, els priors i els discrets, la magna processó d'aquesta nit. Per què tantes d'aquestes expressions ens emocionen, ens commouen? Perquè són expressió de la pietat dels seus devots, de llur sensibilitat i atracció amorosa per la Mare de Déu.

La pietat, doncs, és la virtut de la persona sensible a Déu.

Però la pietat és també un dels set dons de l'Esperit Sant. I el Catecisme diu que aquests set dons "completen i perfeccionen les virtuts d'aquells que els reben". Afegeix, encara, "fan els fidels dòcils a obeir amb promptitud les inspiracions divines" (CEC 1831). Si la pietat és un do de l'Esperit, vol dir que aquesta sensibilitat i aquest desig de Déu i de tot allò que és seu té com a origen sobretot Déu mateix, el do del seu Esperit.

Hom esdevé veritablement piadós quan rep l'Esperit Sant i és omplert dels seus dons. No s'explica tota la història del Japó que us he només pinzellat a través d'un desig de Déu. No s'explica la devoció a la Mare de Déu dels Dolors només com un impuls. La nostra sensibilitat i devoció esdevé veritable interès i gust per les coses de Déu quan l'Esperit Sant la completa i la perfecciona, la fa esdevenir pietat.

III

Per què Santa Maria ensenya la pietat als seus devots? Per què ella els obté aquest do de l'Esperit Sant que salvaguarda i fa créixer la fe?

Ella és la plena de l'Esperit Sant! Mentre tots els deixebles de Jesús maldaven per entendre'l, no paraven de vessar-la, s'adormien en els moments importants i flaquejaven a l'hora de la veritat, Maria guardava i meditava tot el que veia i sentia del seu Fill, el seguia fidel i valenta i aguantava sofrent als peus de la creu. Ella, des de la concepció del seu fill en les seves entranyes, va rebre la plenitud de l'Esperit: ho entenia tot amb la saviesa de Déu, ho podia afrontar tot amb la fortalesa de Déu, vivia amb una gran empatia interior amb Déu i intuïa com ningú la seva veritat, bellesa i bondat i l'horror d'una vida lluny d'ella. Ella, mentre els deixebles s'envejaven els uns als altres, vivien amoïnats per ser els primers, impacients amb els infants, gelosos del seu menjar davant la multitud afamada, durs amb els qui no eren de la colla, traïdors i impurs, resplendia en tots i cadascun d'ells els fruits de l'Esperit. Ella com ningú caritativa, joiosa, plena de pau, de paciència, de longa-

nimitat, bondat, benignitat, mansuetud, fidelitat, modèstia, continència i castedat.

Ella entén la indocilitat dels deixebles mentre no han rebut encara l'Esperit Sant. Ella, enmig de les seves imperfeccions i incompressions, devia repetir-los: “Tingueu paciència, demaneu l'Esperit Sant que el meu Fill us ha promès, quan el rebreu tot canviarà!”.

Això mateix aconsella Maria a tots els seus devots: “Tingueu paciència i demaneu l'Esperit Sant”. “Sigueu humils per poder-lo acollir”. Llavors ho entendreu tot, llavors sereu piadosos i la vostra fe es trobarà a bon recapte i creixerà a desdir.

IV

Moltes persones em parlen de les conversions i la renovació de la vida cristiana que es manifesta en molts dels qui pelegrinen allà on suposadament avui Santa Maria continua apareixent-se a un petit grup de vidents.

Per què la nostra pastoral ordinària té una eficàcia tan limitada i allà on sembla present la Verge els fruits són tan nombrosos i espectaculars?

Ho hem dit! Santa Maria intercedeix a l'Esperit perquè concedeixi el do de la pietat que salvaguarda i fa créixer la fe.

La pregària que hem cantat aquests dies diu: “Puix amb Déu sou poderosa oh Mare dels set dolors nostra Vila pietosa implora vostres favors”. Demanem-li, sobretot avui en aquesta eucaristia, en el septenari d'aquesta tarda i durant la processó, el favor d'obtenir-nos l'Esperit Sant i els seus dons!

Això és el que manca al cristianisme light que desitja la nostra cultura. Això és el que varen tenir els cristians del Japó que van mantenir la fe cristiana viva enmig de les condicions més inhòspites possibles.

Bellpuig, 7 d'abril de 2017

HOMILIA DE LA MISSA CRISMAL

I

Arran de les llargues reflexions del papa Francesc sobre l'homilia a l'Evangelii gaudium, vaig determinar apuntar-me a un curs de predicadors per internet. Alguns potser us heu adonat d'alguns canvis d'estil en la meva predicació en els darrers mesos.

El treball final d'aquest curs era preparar una homilia sobre el passatge del cec Bartimeu. Calia pensar en un destinatari concret, en la seva situació i en l'objectiu que es pretenia en la predicació que s'havia de preparar. Jo vaig pensar en tots vosaltres, estimats preveres, i en aquesta homilia, sens dubte una de les més importants de l'any.

Així, doncs, l'exercici sobre el qual vaig treballar a fons era aquesta predicació d'avui. La vaig enregistrar en vídeo, la vaig enviar i me la van avaluar. Però el més important, tal com deien els responsables del curs, és dur-la a terme realment davant d'aquells per als quals ha estat pensada. Us l'ofereixo i alhora justifico la llicència litúrgica que m'he permès en l'elecció de l'evangeli que avui hem proclamat.

II

Fa uns anys vaig visitar la Capadòcia amb motiu d'una peregrinació diocesana, seguint les passes de sant Pau. Un dia vàrem matinar i fèrem un viatge en globus contemplant els "barrets de les bruixes" –aquelles enormes formacions geològiques tan característiques, a l'interior d'algunes de les quals hi ha cases i fins i tot antigues esglésies i monestirs–. Durant el dia ens vàrem meravellar de la quantitat i de la bellesa dels mosaics bizantins que decoren aquests complexos religiosos. El meu pensament durant tot el viatge, però especialment aquell dia, no s'aturava en la bellesa artística dels llocs, sinó en un interrogant colpidor: Què els passà a aquestes comunitats cristianes que tingueren una vitalitat extraordinària durant el primer mil·lenni –evangelitzadors, teòlegs i sants–, però que avui han desaparegut i els seus temples són simplement museus?

En els darrers temps em ve a la ment que a nosaltres ens pot passar quelcom semblant, que, lentament, les nostres comunitats parroquials vagin agonitzant i desapareixent. Crec que hem de reaccionar i que el passatge del cec Bartimeu ens hi pot ajudar.

Ell, com hem escoltat a l'evangeli, quan Jesús va passar per la seva vida, va cridar, es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Ell. Li va demanar que fes que hi veiés i fou curat. Nosaltres, com aquest cec, som convidats a Cridar, a Aixecar-nos i Córrer cap a Ell.

Tots vosaltres heu viscut una època de grans canvis a nivell social i religió. Tots vosaltres us heu escarrassat per reaccionar i acomplir la missió encomanada amb creativitat. Amb tot, des de fa uns anys, sigui per l'edat, sigui pel desànim, sigui per no saber què més fer i cap on tirar, fa la impressió que hem llençat la tovallola i ens limitem a acompanyar l'agonia. De tant en tant ens trobem i ens lamentem. Ens assemblem al cec Bartimeu, postrats en la nostra situació, incapaços de sortir-ne i, en el millor dels casos, esperant un canvi *epocal* que retorni el sentit religió a la gent i torni a l'Església.

Jesús, però, avui i sempre passa pel camí on estem postrats i el cec Bartimeu ens ensenya què hem de fer per a sortir de la nostra situació.

Es tracta de prendre consciència de la gravetat de la nostra situació pastoral, d'escoltar amb incomoditat les nostres lamentacions eclesials i de dirigir-nos determinadament cap allà on Jesús passa i obra la salvació, perquè ell ens obri els ulls i ens mostri el camí de l'evangelització.

III

Bartimeu s'estava assegut vora el camí

Deia que estem com Bartimeu: postrats pastoralment. No sabem què fer, no tenim forces per a tornar a començar, per a inventar de nou, per a provar. Pensem que el món que ens envolta ha conquerit la nostra gent i és més fort i poderós que nosaltres. Estem com l'exèrcit escocès de la pel·lícula *Braveheart*: atemorit i dubtós davant la superioritat de l'exèrcit anglès.

No sé si recordeu les paraules del cabdill escocès William Wallace per a enfortir la seva tropa. Permeteu-me que les adapti a la nostra situació: “Si ara renunciem a aixecar-nos i córrer vers allà on el Senyor està passant, curant, beneint, canviant vides, potser viurem més tranquils, potser tindrem menys problemes, però no passarà un dia de la nostra vellesa que oblidem la nostra renúncia, la nostra retirada. Si, en canvi, ens aixequem i correm vers Jesús, ens deixem curar la visió i ens llancem a la missió d’evangelitzar, potser no aconseguirem el que somniem, però viurem tot el temps que ens ofereixi el Senyor en el goig dels bons servents de Crist”.

La situació política del nostre país ens hi estimula. Avui com mai, la gent té un somni, es mobilitza, empeny els representants polítics per a fer possible l’exercici real de l’autodeterminació. Després dels anys de la frustració per causa del fracàs del projecte autonòmic, una immensa majoria de catalans surt cada any al carrer, l’onze de setembre, reclamant fer possible la independència.

Nosaltres, davant aquest exemple de valentia i de desitjos de quelcom nou, podem quedar-nos repetint, a nivell pastoral, que res no pot canviar, que res és possible?

Començà a cridar

No estem còmodes amb la situació pastoral que vivim. Ja fa temps que sofrim veient com el nostre treball no dóna fruit. Fins fa uns anys, la gent responia a les nostres propostes i continuava omplint cada diumenge les nostres celebracions, però ara la situació és dramàtica, la resposta és minsa i la pràctica sacramental cau imparabile. Alguns, però, creiem que hi ha molts signes que Crist està passant, ens pot obrir els ulls i ens pot mostrar els camins de l’evangelització.

Ha nascut en nosaltres un somni: Hi ha quelcom més que l’esgotador anar fent! I nosaltres, que desitgem descobrir nous camins, que no ens resignem, ens estem omplint d’esperança. És cert que no manquen a les nostres comunitats els que es resisteixen a qualsevol canvi: els pessimistes que dificulten i fins poden ofegar les ànsies de veure i recórrer nous camins. L’Evangeli, però, ens diu que el cec no es va arrugar.

Cridem, també, nosaltres! Cridem i demanem de veure els nous camins

pels quals l'evangeli ha d'arribar al poble que Déu ens ha confiat! Si ja no us veieu capaços de cridar, no ofègueu, almenys, els que ho volen intentar!

Fem córrer la veu, preguem perquè el Senyor ens aplaní els camins, ens guiï vers on ell passa, beneint i fent fructificar. La nostra recerca no és a les palpenes, s'adreça vers on se sent la veu de Jesús, on els seus deixebles en parlen. La nostra recerca ha d'anar de la mà de l'Església, dels successors dels apòstols, del successor de Pere.

Així, doncs, cridant, inquiet, cercant, atents, dòcils a les mocions de l'Esperit Sant, estem trobant els camins pels quals està passant el Senyor.

Ell llençà el mantell, es posà dret d'una revolada i se'n anà cap a Jesús

No n'hi ha prou amb cridar i cercar, cal aixecar-se i començar a caminar. Cal llençar el mantell, posar-se dret d'una revolada i anar cap a allò que Jesús mostra, cap a aquelles apostes pastorals beneïdes per ell.

Primer: *“llença el mantell”*. No podem córrer amb el pes d'allò que hem fet sempre, amb la càrrega d'allò que no funciona i ens roba la il·lusió i la creativitat. Adonem-nos d'allò a què hem de renunciar per a començar un nou camí.

Fixem-nos com ho varen fer els primers deixebles: Pere i Andreu, Joan i Jaume escoltaren la crida de Jesús i immediatament deixaren les xarxes, la barca i el pare i van seguir Jesús (Mt 4,18-22). Segur que humanament no fou fàcil. Deixaven la seguretat d'un treball, la tècnica que dominaven i els procurava l'aliment quotidià, però van llençar el mantell.

Ara, però, toquen noves renunciacions. Nosaltres també som experts en la catequesi de preparació a la primera comunió, en la pastoral de malalts, en la preparació de les celebracions litúrgiques. Tot això ens ocupa i ens manté el grup de gent que justifica el que fem i ens permet que la parròquia vagi fent pastoralment i econòmicament. Deixar-ho tot, començar de nou, provoca vertigen, demana una audàcia que només ens pot donar el Senyor.

Segon: *“es posà dret d'una revolada i se'n va anar cap a Jesús”*, cap a allò que ell està beneint. El cec no féu un salt al buit. Havia escoltat la veu i les

passes de Jesús. La gent testimoniava els seus miracles. Ell va intuir que es trobava davant d'una oportunitat única: o l'aprofitava o segurament quedaria prostrat i cec per sempre.

Jo no us demano una bogeria. El nostre Pla pastoral no és un somni utòpic. Alguns l'esteu posant en pràctica i esteu experimentant la benedicció de Déu. Ell està actuant amb poder i es produeixen conversions meravelloses.

Avui celebrem la renovació de les nostres promeses sacerdotals. Avui festegem especialment Mn. Joan Camps i Mn. Josep M. Montiu en les seves noces d'or i d'argent sacerdotals. No recordem quan tots vàrem deixar les xarxes, la barca i els pares?

Crist, quan ens arrisquem a anar vers allò que beneeix pastoralment, ens cura la ceguesa.

Així em va passar a mi. Quan, fa anys, vàrem començar els cursos del *Torneu de la part de Déu*, no les tenia totes i es van produir conversions.

Quan vàrem començar els cursos Alpha, quan ens vàrem arriscar amb els recessos d'Emmaús, els cursos de l'Escola d'Evangelització de Sant Andreu i els recessos de Guarició i Alliberament, sempre patia un cert vertigen pastoral, però escoltava que a d'altres bandes funcionava i no veia alternativa. Jo em vaig llençar i he estat curat. El Senyor m'ha anat mostrant el seu poder a través de nombroses i perseverants conversions.

No tinguem por! Fem el pas: arrisquem-nos!

A l'instant hi veié i el seguia camí enllà

Us ho dic per experiència. Qui s'arrisca, és beneït. Déu li obre els ulls, li dóna una nova visió que li permet recórrer sense por el camí de l'evangelització. Només cal fer la primera passa.

Com us deia, allò que hem viscut els darrers anys, amb tots aquests mètodes d'evangelització, ha fet que el Senyor m'obris els ulls. La lectura i l'oració de

l'Evangelii gaudium m'ha confirmat en el camí. El creixement d'algunes comunitats parroquials m'assegura que anem en la bona direcció.

No miro enrere. No em fa por l'enfonsament pastoral que assetja moltes parròquies. No m'angoixa la manca de sacerdots, ni la partença cap a les estances eternes de tants des de la darrera missa crismal. Els recordarem en la pregària pels difunts. Però no puc estar-me ara de recordar-ne un, Mn. Manel Guiu, que no va voler que es llegís a les seves exèquies el seu historial ministerial perquè no es fes memòria que havia estat administrador diocesà del nostre bisbat.

Veig una colla de preveres, diaques, consagrats i laics disposats a tot: a la itinerància, a la missió, a la fundació de noves comunitats. Veig un exèrcit que no està en retirada, que, despullant-se de les velles i pesades armes, s'està omplint del poder de Déu i està guanyant-ne molts per a Crist.

Permeteu-me, estimats preveres, una aplicació concreta i directa a la vostra parròquia. No us convido a córrer en desbandada i a desmuntar-ho tot. Es tracta només d'arriscar-se a un primer pas: a muntar un primer curs Alpha. Veureu com el Senyor us obre els ulls i us llança a continuar endavant, a deixar de perdre el temps en allò que no funciona i a lliurar-vos a la tasca d'acompanyar els que s'han convertit i han de ser protagonistes de la renovació divina de la vostra parròquia.

Crida, aixeca't i corre! Veuràs com Déu Nostre Senyor et dóna visió i fa fructificar el teu ministeri!

IV

Hem vist amb l'ajuda de Bartimeu la nostra situació i la incomoditat que ens provoca. Ens hem adonat que algú ens ha parlat que Jesús no ens ha abandonat, sinó que està passant arreu i a prop. Hem reconegut allò que ens impedeix sortir, cercar, trobar i donar una passa perquè Jesús ens curi la nostra ceguesa pastoral. He intentat mostrar-vos que no us proposo un salt al buit, ja que n'hi ha que han fet aquesta passa, han estat curats i estan corrent els camins de l'evangelització.

Memoritzem aquestes paraules en una frase:

Camina per veure-hi. *Ve*u-hi per córrer.

Nosaltres no ens aixequem i correm per a tranquil·litzar les nostres consciències, com perseguia l'heroi escocès. Nosaltres ens aixequem, llencem el mantell i ens arrisquem perquè hem escoltat la promesa que Crist ens donarà visió, ens empenyerà i beneirà com mai el nostre treball.

Confiem a la Mare de Déu del Miracle, sota la protecció de la qual vaig posar el Pla pastoral, perquè intercedeixi davant del Senyor. Fes, Mare, que el teu Fill escolti el nostre crit, ens cridi cap allà on ell es troba, beneeix i concedeix la visió per a córrer els camins de l'evangelització. Amén.

Solsona, 10 d'abril de 2017

HOMILIA DE LA MISSA DE SANT ISIDORI EN LA FESTA MAJOR DE MOLLERUSSA

Acabem d'escoltar la primera lectura dels textos de màrtirs de la festa d'avui que començava amb una expressió que ens és familiar: "ara és l'hora". Aquest lema, que les entitats civils independentistes van endegar l'any 2014 per a reclamar l'exercici del dret a l'autodeterminació de Catalunya, s'ha fet familiar en clau política i, avui, dia que el Pacte Nacional pel Referèndum presenta el resultat del seu treball, encara adquireix més rellevància.

Tot sabeu que els bisbes de Catalunya, la setmana passada, vàrem fer una nota en la qual reflexionàvem breument sobre aquesta "hora" que viu Catalunya. Dèiem, citant una vegada més el document "Al servei del nostre poble" de l'any 2011: "Volem recordar un cop més que 'defensem la legitimitat moral de totes les opcions polítiques que es basin en el respecte de la dignitat inalienable de les persones i dels pobles i que cerquin amb paciència la pau i la justícia. I encoratgem el camí del diàleg i l'entesa entre totes les parts interessades a fi d'assolir solucions justes i estables, que fomentin la solidaritat i la fraternitat". Hi afegíem, ben conscients que s'està exhaurint el termini que el Govern de la Generalitat ha donat al Govern de l'Estat

espanyol per a pactar el referèndum: “Per això, creiem humilment que convé que siguin escoltades les legítimes aspiracions del poble català, per tal que sigui estimada i valorada la seva singularitat nacional, especialment la seva llengua pròpia i la seva cultura, i que es promogui realment tot allò que porta un creixement i un progrés al conjunt de la societat, sobretot en el camp de la sanitat, de l’ensenyament, els serveis socials i les infraestructures”. A ningú, tampoc als catòlics, se li escapa que “ara és l’hora” d’aquest país, del poble del qual som membres, del nostre poble.

Amb tot, l’expressió bíblica, com és evident, no parla de la nostra situació política. La pronuncia una veu del cel que crida amb tota la força: “Ara és l’hora de la victòria del nostre Déu, l’hora del seu poder i del seu regne, i el seu Messies ja governa” i al final identifica els signes de la realització d’aquesta hora: “ells han vençut per la sang de l’Anyell i pel testimoniatge del seu martiri”. Conclou exultant: “alegreu-vos, cel i tots els qui hi habiteu”.

Vull, doncs, en la festa del vostre sant màrtir votat, sant Isidori, exhortar-vos a reconèixer que:

1. Ara i sempre “és l’hora” que el regne de Crist irrompi, creixi i transformi el nostre món.

2. Els testimonis de la fe, els màrtirs, són els qui mostren que veritablement l’hora de Crist i del seu regne arriba.

3. Malgrat que l’acolliment i el compromís del Regne comporta persecució i sofriment en l’Església militant, és l’hora de l’alegria de l’Església triomfant. I aquesta alegria es contagia als que militen en les persecucions.

I

No pot ser que tinguem el país dempeus políticament i els cristians estiguem prostrats eclesialment. No pot ser que la societat bulli en desitjos d’una estructura política més justa i solidària i a l’Església estiguem atordits davant de la nostra crisi i la nostra irrellevància social, mantenint una litúrgia decadent i gestionant la secularització de les enormes institucions educatives, sanitàries, socials que ens ha consignat la brillant història de caritat que ens honora.

Ara és l'hora, germans! Ara és l'hora d'acollir la crida que ens fa Déu Nostre Senyor a través del nostre bon papa Francesc i, humilment, d'un servidor. Cal renovar les nostres comunitats parroquials perquè esdevinguin un instrument poderós d'irrupció i creixement del Regne de Crist, és a dir, d'una manera de viure personalment i socialment segellada per la misericòrdia, la justícia, la solidaritat i la pau.

Estic concloent la visita pastoral en aquesta parròquia. No voldria que el fruit fos: "Que simpàtic el bisbe! L'hem tingut per aquí, l'hem trobat a tot arreu! Conserva aquella capacitat que ja li vàrem apreciar quan era vicari jove de la nostra parròquia! Que bé i passi-ho bé!". De cap manera: aquesta visita vol plantar una llavor, el començament d'un treball comunitari de tots aquells que vulguin ser protagonistes de la renovació d'aquesta parròquia perquè arribi l'hora de la seva renovació i del seu creixement transformador.

II

Això demana "màrtirs". Això demana visionaris i gent que se la jugui.

El procés polític que viu el nostre país quedarà en no res si no hi ha "màrtirs", si no hi ha persones, com més millor, que veuen clar què s'ha de fer, com s'ha de fer i tenen l'audàcia, malgrat els costos personals i socials, de portar-ho a terme. No ho desenvolupo més perquè escoltem tantes tertúlies i en fem tantes sobre aquest tema, que m'enteneu perfectament.

La revolució que us proposo, aprofitant el dia de la Festa Major, també demana "màrtirs" visionaris i valents. I això sí que us ho explico perquè entengueu què vull dir.

Aquest temps d'oració en comunitat, de discerniment per a descobrir el que hem de canviar i com hem de començar per a renovar la parròquia de Mollerussa no serà possible si no hi ha membres d'aquesta comunitat que ho veuen i se la juguen. Calen "màrtirs"! Calen persones que, tipus de veure que anant tirant anem acabant, liderin aquest treball de presa de consciència de la situació, d'ampliació d'horitzons pastorals, d'identificació dels canvis que amb audàcia hem de donar i, sobretot, que diguin que estan disposades a comprometre's. És evident que el primer "màrtir" ha de ser el rector. És evident que aquí, a Mollerussa, ja teniu camí

recorregut en aquest sentit, ja que l'Imma i el Toni ja han fet aquest pas en una de les seves versions radicals –deixar la seva vida labora i civil per lliurar-se completament al servei de la comunitat–, però calen més persones i amb formats diversos. I ara estaria temptat de fer una cosa que no faré, que és dir que s'aixequin els qui hi estiguin disposats. Però aquells que escoltant això senti un impuls a donar un pas endavant, no deixeu d'apropar-vos aquests dies vinents a Mn. Jordi, al Toni, a l'Imma o, fins i tot, a mi, per dir-nos-ho.

III

Això que us proposo té dificultats! Cert! Les parròquies que us porten un pèl d'avantatge en aquesta renovació ho confirmen. Dificultats externes i internes. Dificultats de la gent que simplement vol els sagraments quan a ell li va bé, on li va bé i “baratets”. Dificultats de la gent de missa dominical que no vol que li toquin la seva missa, a la seva església i a la seva hora. Dificultats dels més compromesos que temen que perdrem el poc que tenim. I dificultats entre els que fan el pas endavant a causa dels dubtes i les vacil·lacions dels mossens o de les secretes o descarades pretensions de protagonisme.

No us ocultu que això serà així. A algú li estranya? A algú li sembla que els propers mesos seran una bassa d'oli internament i externament a Catalunya? Algú, però, dubta que si es convoca el referèndum, si es posen les urnes i podem anar a votar, no hi haurà un moment de gran alegria?

Doncs, imagineu-vos si poseu la directa parroquialment i us llanceu a aquesta renovació que us proposo. Enmig de dificultats viureu una alegria immensa perquè passareu del pessimisme a l'esperança, del lament a l'entusiasme, de la retirada a la propositivitat.

Ara és l'hora de ser nous Isidoris! Ara és l'hora de jugar-nos-la per Crist!

Festa Major de Mollerussa 2017

HOMILÍA DEL SEGUNDO DOMINGO DE PASCUA O DE LA DIVINA MISERICORDIA EN EL MARCO DEL ENCUENTRO ANUAL DE LA CCIT 2017

Muchas veces en los encuentros de Pastoral con los Gitanos he tenido la sensación de encontrarme en el cenáculo: pocos, con las puertas cerradas e invadidos por el miedo. No digo que esta sea mi única experiencia con los gitanos, podría contar cosas muy bellas, pero es lo que me evoca el arranque del evangelio de hoy: “en la tarde de aquel día, el primero de la semana, y estando los discípulos con las puertas cerradas por miedo a los judíos...”.

Creo que si somos honestos, nos reconocemos en el estado de ánimo de los apóstoles la tarde de Pascua. Grandes amigos de Jesús, pero inmovilizados por el fracaso e impotentes ante el desconcierto y la desbandada. Cuántas ponencias y trabajos de grupo, llenos de gitanos buenos, que se sienten sinceramente católicos, que llevan años de gran fidelidad a la Iglesia, pero que continúan apesadumbrados por el empobrecimiento de nuestra realidad pastoral y lamentándose por el abandono general de la Iglesia católica por parte de los gitanos y por el abandono de la pastoral gitana por parte de los párrocos.

Ciertamente las cosas no hubiesen cambiado en el cenáculo de no sucederse algo inaudito e inesperado: la aparición de Jesús resucitado y la efusión de su Santo Espíritu sobre los apóstoles. Los mismos evangelios nos transmiten, en los otros relatos de aparición, cómo los apóstoles se dispersaban, volvían a sus lugares de origen, a sus antiguos trabajos. De no ser por el don de Pascua y Pentecostés, no hubiese aparecido la Iglesia que nos describe la primera lectura de los Hechos de los Apóstoles.

Eso es precisamente lo que estamos constatando en nuestra débil pastoral gitana: abandono, dispersión, desaparición. En estos últimos años asistimos a la agonía de las grandes romerías gitanas, a la desaparición de la pastoral gitana en muchas parroquias y diócesis, la falta de lo pascual y lo pentecostal en nuestra pastoral está haciendo estragos.

Aprendamos aquello que nos pide el Señor como prioridad pastoral, démonos cuenta del toque de atención que supone la duda de Tomás y soñemos comunidades gitanas al estilo de la primera comunidad nacida de Pentecostés.

***

El Señor nos pide que prioricemos todo aquello que permita que los gitanos vivamos un encuentro vivo con Él. Ya sabemos que por el mero hecho de celebrar la eucaristía en nuestras jornadas, cursillos o encuentros no podemos decir que ya estamos procurando el espacio y los medios para propiciar este encuentro.

La peregrinación a Roma, los cursos Nueva Vida de la Escuela de Evangelización de San Andrés, hasta las últimas jornadas en Fregenal de la Sierra nos permiten distinguir con claridad qué queremos decir cuando hablamos de actividades pastorales que propicien el encuentro con Cristo Resucitado.

Los detalles que acompañan la aparición del Resucitado aclaran mejor lo que quiero decir cuando hablo de priorizar actividades que propicien el encuentro con el Señor. Fijémonos que Cristo: se pone en medio de los discípulos; les desea la paz; les muestra los signos de su pasión; ellos se llenan de alegría; son enviados a la misión; y reciben la efusión del Espíritu Santo.

Nuestras actividades tienen que buscar incansablemente y repetidamente el encuentro comunitario con Cristo y suplicar la efusión de su Santo Espíritu. En la hora que vivimos, nuestras propuestas no pueden consistir en reflexiones y análisis sobre la realidad, sobre lo que tenemos que hacer, sobre estrategias. Tienen que concentrarse en la escucha orante de la Palabra, en la contemplación de los sagrados misterios, en el diálogo sincero y creyente sobre nuestras vidas, para que el Señor se pueda hacer presente, ofrezca su paz, inunde con su alegría e infunda su Espíritu.

Experimentar la presencia de Cristo no consiste simplemente en un momento gozoso y sereno de fraternidad. Precisamente porque cuando el resucitado se aparece, muestra las heridas de su pasión, inunda con su alegría, infunde su espíritu y envía a la misión, podemos distinguir entre una simple experiencia de fraternidad y una experiencia de encuentro con Cristo. La paz de un encuentro *amical* o fraternal es

bello y gozoso pero no nos redime, no nos sana, porque no conlleva el encuentro con Aquel que nos redimió del pecado con el ofrecimiento de su sangre. Tampoco llena de la alegría contagiosa del evangelio. Carece, además, de otro signo inequívoco del encuentro con el Resucitado, que es el deseo de contar a otros lo vivido y de invitarles seductoramente a este tipo de encuentros. En fin, no acontece como algo marcado por el poder de Dios que transforma la realidad transformándonos a nosotros.

Esto puede decirse tanto de las reuniones semanales de la pastoral gitana de una parroquia, o de una diócesis, como de las jornadas, romerías y encuentros nacionales. Mientras no nos demos cuenta de esto y no procedamos priorizando en nuestras actividades aquello que facilita que el Señor se manifieste e infunda su Espíritu Santo, no saldremos del miedo del cenáculo de la tarde de Pascua.

***

Démonos cuenta del toque de atención para nuestra pastoral que supone la duda de Tomás. La aplicación es muy sencilla. Tomás no estuvo en la primera aparición de Jesús. Sus hermanos se lo cuentan apasionados y él no los cree. Más aún, les desafía afirmando que “si no le veo en sus manos la señal de los clavos, si no meto el dedo en el agujero de los clavos y no meto la mano en su costado, no lo creo”. Hasta que, ocho días más tarde, Cristo se aparece de nuevo a los discípulos, estando presente Tomás.

No ignoro que este camino pastoral que describo, a raíz del evangelio de este domingo, provocará numerosos amigos de santo Tomás. Desde aquellos que temen cualquier propuesta que no sea la acción social, pasando por aquellos que consideran que en pastoral gitana ya se ha probado todo y nada funciona, hasta los que consideran que la evangelización del pueblo gitano empieza y acaba en el testimonio de la caridad, entendida como promoción educativa y social, ¡cuántos compañeros de santo Tomás!

No nos engañemos. Ya sabemos que el simple trabajo social con los gitanos no les lleva a la fe en Cristo. Los gitanos son como santo Tomás. Son sensibles, pasionales, amantes de tocar y ver. ¿Por qué motivo han tenido tanto éxito los pentecostales de Filadelfia? Seguramente por varios motivos pero, sin duda, porque ellos

han juntado gitanos para orar, para alabar, para escuchar la palabra de Dios. Lo han hecho y el Señor se ha manifestado vivo y ha derramado su Santo Espíritu y muchos gitanos se han convertido en testigos contagiosos de la fe cristiana evangélica.

¿A qué estamos esperando para juntar gitanos para orar, alabar y leer la palabra de Dios? ¿A qué estamos esperando para arriesgarnos a permitir que el Resucitado se manifieste y derrame su Espíritu Santo?

***

Soñemos comunidades gitanas al estilo de la primera comunidad nacida de Pentecostés.

Hace seis años que me embarqué en la pastoral gitana a nivel nacional. Poco a poco he tomado el pulso de la realidad y, salvo algunas bellas excepciones, no he encontrado comunidades gitanas de base. A pesar de la bondad y la buena voluntad de muchos, poquísimas realidades gitanas en las parroquias y en la diócesis que reuniesen las notas características de la primera comunidad cristiana –constancia en la escucha de la enseñanza de los apóstoles, unión fraterna, fracción del pan y oración en común–.

Algunas diócesis, gracias a un largo trabajo, gracias también a la peregrinación a Roma al encuentro del Santo Padre Francisco, han conseguido congregarse a un buen número de gitanos y están viviendo un verdadero Pentecostés. Cada semana se reúnen para un tiempo de lectura viva de la Palabra de Dios, de oración en común y de fraternidad. Algunos añaden la celebración de la eucaristía. Otros intentan ir juntos a la misa de la parroquia. Estas realidades de pastoral gitana son las que crecen, son las que se aprovechan numerosamente de los cursos de evangelización que estamos proponiendo. Son las que sus miembros están experimentando la presencia del Resucitado y el poder de su Santo Espíritu.

Estas realidades nos indican el camino pastoral que tenemos que seguir. Un Pentecostés gitano en la Iglesia católica para que nazcan pequeñas comunidades gitanas en el seno de nuestras parroquias.

***

El catolicismo gitano sociològic està terminando. El pueblo gitano que por cultura, por respeto a la tradición y por un cierto aislamiento sociocultural resiste particularmente a los cambios, ya manifiesta con claridad que, de no abrimos a un nuevo Pentecostés, pronto no existirán gitanos católicos.

La pastoral gitana católica solo puede ser renovada por Cristo Resucitado y por el don de su Espíritu. Mientras la Iglesia no lleve de la mano a todos sus hijos a un nuevo Pentecostés, estará llena de discípulos semejantes a santo Tomás que si no ven, si no viven esa experiencia, no creen.

Así lo estamos constatando en los cursos Nueva Vida de la Escuela de Evangelización de San Andrés de la Pastoral Gitana de España. ¡Gloria a Dios!

Guadarrama, 23 de abril de 2017

HOMILIA DE LA PROFESSIÓ SOLEMNE DE LA GNA. SHEILA FILLA DE LA LLUM

Reverenda Mare Priora/Benvolguda comunitat,

Ha arribat per a vosaltres un nou dia de goig. Aquella noieta que trucava a les portes d'aquest monestir per a fer un treball de religió sobre santa Teresina de l'Infant Jesús, que sorprenentment tornava i tornava per conèixer més i més la vida de carmelita descalça i, finalment, demanava ser postulant en aquesta santa casa, avui professa solemnement per a lliurar completament la seva vida a Déu, a imitació de la Mare de Déu, segons el camí de santa Teresa de Jesús i de sant Joan de la Creu.

Per a sorpresa de molts, ha perseverat fidelment i joiosament durant aquests quasi cinc anys. Potser pocs heu tingut l'ocasió d'adonar-vos de la maduresa i la saviesa espiritual que ella ha adquirit en aquests anys. Potser si mirem cinc anys enrere i comparem la nostra vida actual amb la d'aquell moment, no veiem en nosaltres cap canvi i, per això, tampoc hi veiem cap decisió clau. No ha estat així amb la nostra amiga. Ella ha caminat molt i ha canviat molt i, per això, encara

que us sorprengui, avui fa el pas més decisiu de la seva vida: avui li diu sí a Déu, per sempre, i es consagra com a esposa seva en la vida eremítica de les carmelites descalces. Diguem-ho de manera més comprensible: avui decideix irrevocablement que passarà tota la resta de la seva vida en aquest monestir pregant i estimant per a tots vosaltres, especialment per als que estem en aquest presbiteri.

Estimada germana Sheila Filla de la Llum, en aquest diumenge del Bon Pastor, en aquest dia de pregària per les vocacions, “digo que importa mucho, y el todo, una grande y muy determinada determinación de no parar hasta llegar al final, venga lo que viniere, suceda lo que sucediere, trabajase lo que se trabajare, murmure quien murmurare...”. Avui no fas una passa més en el teu camí vital, avui toca això que deia la santa mare al Camino de “perfección”. Avui toca una decisió que compromet tota la vida, passi el que passi, digui qui digui el que sigui. Això és molt fàcil de dir, però és molt més difícil de fer. Això és haver descobert que la felicitat està en la fidelitat a Déu i no pas en els desitjos fugissers de l’ara. Massa exemples tenim d’infidelitats vocacionals al sacerdoci, a la vida consagrada, a la vida matrimonial... Sheila per sempre, per sempre!

***

L’evangeli que acabem d’escoltar ens obre a comprendre la profunditat i la importància d’aquest pas i, per tant, el secret de la fidelitat, del per sempre.

Jesús cerca una imatge senzilla i quotidiana per a revelar com ell és clau en la vida de cada persona en aquest món. Parla de la porta de la pleta i diu obertament que ell és “la porta de les ovelles”. L’afirmació central del text, però, és: “els qui entrin per mi se salvaran, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges”. La rebla, a més, dient “jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir”.

La porta, doncs, és imatge de l’opció, de l’orientació de la pròpia vida.

Cadascun de nosaltres, delerosos de felicitat, de realització personal, de plenitud, sabem que no aconseguim aquest objectiu principal i vital tastant-ho i consumint-ho tot. Sabem que hi ha d’haver una porta, hi ha d’haver algú que ens guiï i ens porti a la felicitat. Ho sabem per experiència viscuda, testimoniada o llegida: sols no som capaços de trobar la vida; hi ha portes que no duen a la vida. Sabem,

sobretot, que som fràgils, que pel nostre compte acabarem en mans de lladres i bandolers que només vénen per a robar, matar i fer destrossa.

La porta és Jesús. Reeixir en la vida és passar per Jesús. És construir la pròpia vida amb i des de Jesús.

La imatge de la porta de la pleta, a més, revela què vol dir passar per Jesús. Les ovelles, a través de la porta, entren a la pleta on descansen, on estan segures. Les ovelles, a través de la mateixa porta, surten als prats a alimentar-se i a abeurar-se. Les ovelles, quan surten fora a través de la porta, viuen i viuen a desdir.

Quan orientem la vida a través de Jesús, descobrim els dos pulmons d'una vida humana plena: viure en la intimitat de Déu a través del diàleg viu amb Jesús. Viure la vida quotidiana amb plenitud a través de la imitació de Jesús.

***

Per a una carmelita descalça, parlar de viure en la intimitat de Déu a través del diàleg viu amb Jesús és parlar de Las Moradas. És portar a la memòria aquella imatge del castell que fa servir la santa per a il·lustrar el seu tractat sobre l'oració. Per caminar en la intimitat amb Déu el primer que cal és "...considerar nuestra alma como un castillo todo de un diamante o muy claro cristal adonde hay muchos aposentos, así como en el cielo hay muchas moradas... y en el centro y mitad de todas éstas tiene la más principal, que es adonde pasan las cosas de mucho secreto entre Dios y el alma". Així, doncs, per a viure en la intimitat de Déu cal recollir-se envers allò més interior i més íntim de nosaltres mateixos.

La santa mare, però, diu, de manera concreta, com fer l'itinerari cap a aquesta intimitat: "la puerta para entrar en este castillo es la oración y consideración, no digo más mental que vocal; que como sea oración, ha de ser con consideración; porque no advierte con quien habla y lo que pide y quien es quien pide y a quien, no la llamo yo oración, aunque mucho menee los labios". L'oració no és tal si el que prega no és conscient que està parlant amb Déu, allò que li està demanant, qui és ell mateix i a qui s'adreça quan prega. L'oració, camí per a la intimitat amb Déu, és, doncs, un diàleg en el qual els que dialoguen es reconeixen i parlen cor a cor.

L'oració és estar present, en veritat, com a criatura, davant del creador, en l'amistat que ell ens ha revelat en la història de Jesús.

Precisament, la persona divina que ens ha parlat i que ens ha escoltat és el Fill, és Jesús, i això ha estat possible en la seva humanitat. Cal, doncs, que la nostra intimitat amb Déu Trinitat passi per l'oració com a diàleg amb Jesús, a partir de la seva santa humanitat. Santa Teresa recomanava de viure l'oració com el mitjà per a portar Crist, en la seva humanitat, al nostre costat: “puede representarse delante de Cristo y acostumbrarse a enamorarse mucho de su sagrada Humanidad y traerle siempre consigo y hablar con Él, pedirle para sus necesidades y quejarse de sus trabajos, alegrarse con Él en sus contentos y no olvidarle por ellos, sin procurar oraciones compuestas, sinó palabras conforme a sus deseos y necesidad” (V12,2).

Sí, estimada filla, heu escollit la porta bona. Heu escollit Jesús com a mestre de la vostra vida i el primer que us ha demanat el Senyor és recollir-vos en intimitat amb Ell. I no us proposa una metodologia difícil i complicada de meditació. Només us demana que, a través de la paraula de Jesús, porteu la seva humanitat a la vostra consideració i conversa.

No és tan difícil això, estimats germans i germanes. Tots nosaltres podem cada dia llevar-nos i escoltar Jesús que ens parla i que vol que conversem. Tots podem mantenir durant la jornada una conversa secreta i senzilla amb Ell sobre aquestes coses, com proposa santa Teresa. Ara bé, això és impossible si, quan ja no toca escoltar o estar concentrats estudiant o treballant, estem connectats al mòbil. Només connecta amb Jesús en aquest diàleg qui desconnecta de les coses i de les persones algunes estones.

Fixeu-vos: un programa molt senzill però molt difícil al mateix temps. Molt senzill perquè consisteix a dedicar temps a contemplar en silenci la vida i les paraules de Jesús. Molt difícil perquè això no és possible sense canviar prioritats, sense fer renúncies a moltes coses, sense acceptar de viure menys acceleradament.

I com diu la santa, ni quan haguem avançat molt en la vida d'intimitat amb Déu, “no quiera otro camino, aunque esté en la cumbre de contemplación; por ahí va seguro” (V 22,7). La contemplació de la santa humanitat de Jesús i el diàleg franc amb Ell no són les primeres passes de la intimitat, sinó el camí segur i permanent.

***

Viure la vida quotidiana amb plenitud a través de la imitació de Jesús.

No reeixim en la vida si simplement ens recollim i cerquem aquest diàleg viu i vivificant. Cal, a més, passant per Jesús, obrar, actuar, servir com ell. Cal viure en imitació de Jesús. De fet, una de les dues conclusions de santa Teresa a Las Moradas és que les gràcies espirituals que la persona rep en la intimitat amb Déu “no piense alguna que es sólo para regalar estas almas, que sería grande yerro; porque no puede su Majestad hacernos mayor regalo que es darnos vida que sea imitando a la que vivió su Hijo tan amado; así tengo yo por cierto que son estas mercedes para fortalecer nuestra flaqueza –como aquí he dicho alguna vez– para poderle imitar en el mucho padecer. Siempre hemos visto que los que más cercanos anduvieron a Cristo nuestro Señor fueron los de mayores trabajos” (Moradas 4,4 i 4,5). Per als que no sou molt habituats a les paraules i girs de santa Teresa, ella mateixa ho resumeix de manera molt senzilla i entenedora una mica més endavant: los favores y gracias místicas “procuremos alcanzar, y no para gozar, sino para tener estas fuerzas para servir” (Moradas 4,12).

La segona dimensió d'una vida plena és viure i actuar com Jesús. De fet, la imatge de la porta ens relliga aquestes dues dimensions, com molt bé explica la santa: intimitat per a imitar; intimitat per a rebre de Déu les forces per a actuar com ell.

Això és el que hem de veure en una carmelita. Això és el que vostè, germana Sheila, avui ens compromet a cercar amb tot el cor, amb tot el pensament i amb totes les forces.

Al bisbe Jaume Traserria, li agradava dir que els murs i els envans dels monestirs haurien de ser de vidre. Usant la imatge de santa Teresa que compara l'ànima amb un castell tot ell de cristall, volia indicar que la vida de les monges carmelites ha de ser un exemple per a tots els fidels. Vivint elles en aquest recolliment i en aquest servei, és a dir, en aquesta vida de comunicació amb Déu per mitjà de la humanitat de Jesús i en aquesta vida caritativa envers les pròpies germanes i envers totes aquelles persones i situacions de l'Església i del món a elles confiades, han de ser un exemple perquè tots visquem la nostra vida, sigui quina sigui la nostra vocació, a través de Jesús.

Com dèiem abans, un programa molt senzill i molt difícil alhora. Molt senzill perquè consisteix a obrar com Jesús. Molt difícil perquè això no és possible si ell no ho fa en nosaltres, si ell, per mitjà del seu Sant Esperit, no governa i guia la nostra vida, fent fàcil allò impossible a les soles nostres forces. Tampoc és possible si ell no nodreix la nostra vida quotidianament amb la seva pròpia vida, el seu cos i la seva sang. Impossibile si ell, amb gran misericòrdia, no ens ajuda a començar una vegada i una altra, amb el seu perdó, cada vegada que nosaltres obrem precisament als antípodes de la seva vida.

Mollerussa, 6 de maig de 2017

HOMILIA DE LA MISSA DE LA TROBADA INTERDIOCESANA DE VIDA CREIXENT

Qui de vosaltres no té un avi que va anar a Cuba? Qui de vosaltres no va deixar la casa pairal i va marxar cap a la capital –sigui Barcelona, Tarragona, Lleida o Girona, o la capital de la pròpia comarca– per a buscar-se la vida? Qui de vosaltres no va canviar de feina en aquell moment de transformació econòmica per a continuar tirant endavant? Qui de vosaltres no ha acollit les novetats i mai ha usat el cotxe, el tractor, la maquinària industrial, el telèfon, la nevera, la rentadora, l'ordinador? Qui continua escrivint cartes a mà en lloc d'enviar missatges pel correu electrònic o pel whatsapp? Qui es conforma amb les fotos dels néts del tocador i no mira els vídeos que els fills us envien pel mòbil? Tots vosaltres us heu fet un tip de lluitar i de canviar. Sou els testimonis del canvi més gran que ha patit aquest país en més de dos mil anys. Tot sembla indicar que, a més, encara veureu canvis que molts somien des de fa tres segles. Vaja, sou experts en canvis, tot menys amants del “sempre s’ha fet així”!

Avui la situació que us descrivia en la conferència “Lliçons d’història” demana canvis i, a més, us intentava mostrar que vosaltres, els experts en canvis, sou claus en el moment eclesial que estem vivint. Però, fixeu-vos que la paraula de Déu que acabem de proclamar ens indica de quins canvis parlem a nivell eclesial i quina és l’actitud per afrontar-los i encertar.

***

A l'evangeli diu que “feia mal temps, i Jesús s'estava al temple sota el pòrtic de Salomó”. S'havia refugiat a cobert en un dels pòrtics del temple. Devia pregar i rumiar.

Aquell desembre era especialment inclement. Havia pujat a Jerusalem per la festa dels tabernacles aquella tardor i s'hi havia quedat. Sembla que hi havia pujat sense aquell estol de deixebles que el seguien, de fet diu que hi va pujar d'amagat i el text de Joan només esmenta la presència dels deixebles en un episodi dels molts d'aquests tres capítols. No tornen a aparèixer fins que Jesús marxa cap a l'altra banda del Jordà i el vénen a cercar amb la notícia que Llåtzer ha mort.

Jesús s'havia fet un tip de predicar pel temple i de discutir amb els jueus. L'havien acusat d'endimoniat. S'havia enfrontat amb els fariseus aturant la lapidació d'una adúltera. L'havien intentat empresonar. El criticaven i difamaven per haver guarit un cec de naixement en dissabte. Fins i tot els versets següents a l'evangeli d'avui diuen: “els jueus tornaren a agafar pedres per apedregar-lo”.

Aquells que l'havien d'acollir com a Messies, el volien apedregar. Els que coneixien les promeses, els qui l'havien vist fent miracles, els qui havien escoltat la seva predicació l'acusaven d'impostor. Eren aquells a qui adreçava paraules tan clares com: “tot el que faig en nom del meu Pare parla a favor meu, però vosaltres no em creieu perquè no sou de les meves ovelles”; “jo i el Pare som u”.

Però és que ni quan Jesús va donar la vida a la creu, ni quan va ressuscitar d'entre els morts, no el van creure. Els seus deixebles van intentar-ho com el seu mestre. Se la van jugar i, fins i tot, Esteve va pagar-ho amb la vida. Al final, alguns van “passar” de continuar intentant convertir a tots els jueus. Alguns d'ells, fugits de Jerusalem a causa de la persecució que es va desencadenar arran de la mort d'Esteve, van escampar la bona notícia per Fenícia, Xipre i Antioquia. Aleshores la cosa es va descontrolar. Alguns van acabar predicant l'evangeli entre els pagans i com que és el que Déu volia, “n'hi hagué molts que cregueren i es convertiren al Senyor”.

Diu que Bernabé fou enviat per la comunitat de Jerusalem i tan bon punt veié els fruits de la gràcia de Déu, se n'alegrà i encoratjava a tots a mantenir-se fidels al Senyor.

***

Mireu germans, avui també fa mal temps. Avui també ens trobem arrecerats en els nostres atris pregant i rumiant les enormes resistències de tots aquells que han estudiat a les nostres escoles i universitats, que han vingut a les nostres catequesis, que han crescut en els nostres agrupaments i esplais, que s'han aixoplugat a les nostres rectories quan anaven mal dades. Mira que n'hem esmerçat d'hores i hores parlant-los i escoltant-los! Són els vostres fills i néts que ja us diuen: prou àvia, prou avi, no me'n parlis més de tot això!

Hem donat la vida per ells. Ens coneixen massa. Ens saben els defectes i ens tenen com un disc ratllat.

Mireu una mica més enllà. No veieu que alguns, tips de “predicar al desert”, s'han arriscat a sortir a camp obert i estan anunciant Jesús a gent molt allunyada? No ho veieu que Déu ho vol, ho està beneint amb conversions? Escolteu aquests nous conversos, mireu com estan canviant les seves vides. Si sou bons i esteu plens de l'Esperit Sant com Bernabé, no podreu fer altra cosa que alegrar-vos i “passar” de discutir amb els de sempre i encoratjar els nous cristians a continuar caminant.

No sabeu el bé que podeu fer si el Senyor us empeny a sortir a camp obert i anunciar l'evangeli als de lluny. No sabeu el gran bé que podeu fer si us allegreu i acolliu maternalment aquells estranys que comencen a venir a missa i hi porten els seus fills. Potser són gent més senzilla, sense tanta cultura, però si els escolteu, veureu les meravelles que Déu està fent.

No em digueu que vosaltres no esteu per canvis i novetats! Si sou la generació dels canvis i les novetats!

Solsona, 9 de maig de 2017

HOMILIA DE LA VETLLA DE PENTECOSTA

Els cristians: pocs, sense gaires estudis, sense feines importants, més aviat pobres, sense poder. Eren diferents de tothom perquè vivien en ciutats on la gent vivia pendent de la imatge i la diversió. On tothom vivia pels diners, pel poder i pel plaer: ser rics, influents, creant tendència, menjant en llocs sofisticats o selectes, fent vacances exòtiques, treballant-se el cos a base d'esport i cures i, sobretot, sexe.

Els cristians: estranys i incòmodes. Iguals en el vestir, en el tipus de treball, vivint enmig dels altres, casant-se més o menys com tothom, però diferents en la seva manera de viure, sobretot diferents en dues coses: els brillen els ulls i tenen les mans obertes a tothom.

Parlo de les primeres comunitats cristianes? O parlo de les noves comunitats del tercer mil·lenni? Doncs, de les dues! Parlo de la comunitat que tal dia com avui va viure la Pentecosta. Parlo també de la fesomia que han d'adquirir les nostres parròquies si volen ser cristianes, si no volen desaparèixer.

Què els feia i ens ha de fer diferents? Que ens brillin els ulls i que tinguem les mans obertes a tothom.

***

Els brillaven els ulls perquè van veure l'Esperit Sant com baixava en forma de flames de foc el dia de la Pentecosta. Els brillaven els ulls perquè van quedar plens de l'Esperit Sant i aquest foc cremava dins d'ells, i els ulls són el mirall de l'ànima. Els brillaven els ulls perquè van contemplar el poder de Déu quan gent de totes les contrades del món conegut escoltaven en la seva llengua materna allò que els deixebles proclamaven en el seu pobre arameu. Més encara, els van brillar quan, després del discurs de Pere, més de tres mil persones, que recordaven perfectament com havia acabat a la creu el cabdill que els predicaven, es varen fer batejar. Encara més quan van començar a fer els mateixos miracles de Jesús –guarint malalts, alliberant posseïts, ressuscitant morts, etc.–. I molt més encara quan van viure, en imitació de Jesús, la persecució –empresonats, jutjats, apedregats, perseguits–. Els brillaven els ulls perquè, habitats per Déu, experimentaven la joia i l'alegria de la vida nova que Ell feia néixer.

Tot això que els passava als apòstols, i a la resta dels 120 que visqueren la Pentecosta, també els va succeir a aquells que mai havien conegut Jesús personalment i es van convertir per la predicació dels apòstols i els seus miracles. A tots ells també els van brillar els ulls quan foren omplerts de l'Esperit Sant i veieren les meravelles del poder de Déu. Alguns en tingueren prou només veient un gran signe i escoltant un primer anunci —els convertits del dia de la Pentecosta, els vidents del miracle de la porta bonica, els de Samaria, la família del centurió Corneli—. D'altres necessitaren una llarga o unes llargues sessions de catequesi —l'eunuc etiop, la majoria dels nous cristians de les comunitats paulines—. Més de cop o més a poc a poc, tots culminaven el procés vivint la mateixa experiència de Pentecosta: es feien batejar perquè els fossin perdonats els pecats, rebien el do de l'Esperit Sant per la imposició de les mans dels apòstols, i començaven una vida nova. Tots passaven d'una mirada fosca, trista, impura, violenta a una mirada nova: passaven a tenir els ulls brillants.

Avui ompliu aquesta catedral gent que heu viscut aquesta experiència a través del curs Alpha, dels cursos de l'Escola d'Evangelització de Sant Andreu, del recés d'Emmaús. Avui sou molts els d'ulls brillants després d'una història de pecat i de mort. Avui acompanyeu aquests vuit germans nostres que a través del curs Alpha han escoltat la predicació dels deixebles i han contemplat amb més o menys intensitat els miracles que està fent el Senyor enmig nostre. Avui una, d'entre aquest grup, vol convertir-se, vol abandonar una vida lluny de Déu i vol ser cristiana, vol ser rentada del pecat i vol rebre la vida nova dels redimits. Avui els altres set voleu també ser omplerts de l'Esperit Sant. Tots voleu els nostres ulls brillants, voleu allò que ens habita i resplendeix a través dels nostres ulls.

***

Tenien les mans obertes a tothom. El primer que van fer els deixebles el dia de la Pentecosta fou lliurar a mans plenes i a tothom l'anunci del gran regal de Déu. No van mirar si els que els escoltaven eren rics o pobres, justos o pecadors, intel·ligents o enzes, a tots, a tothom, els van oferir la bona notícia de l'evangeli.

La primera vegada que els dotze reben l'Esperit Sant, com hem escoltat avui a l'evangeli, en una de les aparicions de Jesús, els concedeix el do de poder

perdonar els pecats. Quan els Fets dels Apòstols narren què va passar després de l'efusió de l'Esperit el dia de la Pentecosta, diuen que als deixebles els fou concedit d'anunciar les meravelles de Déu, és a dir, l'obra de Déu a través de Jesucrist per a salvar-nos del pecat i de la mort. Així, doncs, el primer que els deixebles han de donar a tothom és l'anunci de la salvació, la misericòrdia de Déu que perdona a tothom, hagi fet el que sigui.

L'Esperit Sant fa, en segon lloc, que els deixebles visquin compartint-ho tot i renunciant a allò superflu per fer possible una vida digna per als membres de la comunitat pobres. La primera comunitat, que neix de Pentecosta, fa això, té les mans plenes d'això, ofereix això: anunci de l'evangeli amb signes i paraules i repartiment dels béns per a ajudar els pobres.

Tenien les mans obertes: per donar l'evangeli. L'Església primera no va ser mai una secta, no es van apartar del món, no tancaven la porta a ningú. Es féu cristià Pau, el principal perseguidor de l'Església naixent. Es féu cristià Agustí, que era un fornicador. Es feren cristians Ignasi i Teresa, que eren uns vanitosos. Es féu cristià Xavier, que era un ambiciós. S'han fet cristians milers i milers d'adúlter, avortistes, estafadors, lladres, assassins, viciosos. Tots es pogueren fer cristians no perquè esdevenir-ho era fàcil, ni perquè no costava res, ni perquè no calia renunciar a res, sinó perquè sempre els deixebles de Crist han tingut les mans obertes i han donat el perdó de Déu, la salvació de Déu. Han predicat que la vida lluny de Déu és el pecat i el pecat mata, però Déu és misericordiós i res és insalvable, res és imperdonable, res li impedeix arribar al cor de qui sigui, convertir-lo i canviar-li la vida.

Tenien les mans obertes per donar els béns als pobres. La vida nova de l'Esperit els feia estimar tothom, desitjar el bé per a tothom. No podien quedar-se igual veient algú que patia gana o fred, que estava malalt o abandonat. Des del principi varen adonar-se que un cristià no podia tenir coses supèrflues mentre a la vora hi havia algú que passava gana o vivia al carrer. Era una nota profètica i alternativa molt poderosa dels primers segles i també ho ha de ser del nostre temps: que els cristians tinguem les mans a punt per donar.

Tota la història de l'Església està plena d'obres de misericòrdia: hospitals, escoles, orfenats, menjadors populars, cases d'acollida, bancs d'aliments, robbers... Cristians a les presons, als camps de refugiats, amb els moribunds.

Avui sou en aquesta catedral gent que vàreu viure l'experiència Fratello –pelegrinar com a germans gent que viu al carrer, que viu en situació de gran dificultat econòmica i social i germans que tenim un sostre i un sou fix cada mes que ens permet no patir per menjar, per vestir-nos i per desplaçar-nos–. Avui, les nostres comunitats obren les portes als pobres per a assistir-los en les seves necessitats materials i per a convidar-los a trobar en l'Església una família de germans. L'Esperit Sant ens fa obrir les mans per donar l'evangeli i els béns.

Avui vosaltres, que rebreu amb plenitud l'Esperit Sant, no només us brillaran els ulls, sinó que se us obriran les mans. Tots, però, necessitem que el Senyor ens faci brillar més els ulls i ens obri més les mans als germans. Vine Esperit Sant!

Catedral de Solsona, 4 de juny de 2017

HOMILIA DE LA MISSA DE LA FESTA MAJOR PETITA DE GOLMÉS: SANT SALVADOR VOTAT

I

Quan algú té un problema, si pot recórrer a l'alcalde, no va a cercar un regidor. Si un alcalde necessita una ajuda de la Diputació, si pot parlar amb el president, no s'accontenta comentant-ho a un dels diputats provincials. Si el rector ha de resoldre algun tema amb el bisbat, prefereix parlar amb un servidor i no pas amb algun dels que treballen als departaments de la cúria. Tothom, quan necessita que l'atenguin, mira d'anar al de més amunt.

Això que tothom ho té clar, a Golmés ho teniu claríssim. Aviat farà tres segles, com a tot Catalunya, patíeu les pestes que van delmar fortament la població i varen empobrir les llars. Mentre tots els pobles invocaven algun sant, tots feien vots als sants populars i coneguts –sant Isidori, sant Sebastià–, aquí no us vàreu accontentar amb cap ajudant, aquí vàreu anar directes a l'Amo, a Jesús, Salvador del món. Vàreu fer súpliques i prec i vàreu fer el vot de poble: “Sant Salvador, nostre bon patró, no només farem festa en honor teu per la solemnitat de la transfiguració a principis d'agost, sinó que doblarem, també et festejarem el dimarts de Pasqua granada en agraïment per la gran mercè rebuda si ens deslliures de la pesta”. I el

vot s'ha complert fidelment, i quan van haver-hi temptacions de canviar aquesta festa, la reacció popular ho va impedir: “ho van prometre els nostres avantpassats, nosaltres no trairem el seu vot”.

M'agradaria considerar amb vosaltres la importància d'adreçar-se directament a Jesús i fer-ho des de la vostra tradició i des d'allò que ens revela l'evangeli d'aquesta festa de Sant Salvador, de la transfiguració del Senyor.

Crec que aquesta mirada al text bíblic ens revela dos detalls que comporten dos ensenyaments molt concrets per a la nostra vida cristiana. Qui s'adreça directament a Jesús en les seves necessitats? Quines dificultats cal vèncer per a fer-ho?

II

Qui s'adreça directament a Jesús en les seves necessitats?

A l'evangeli, enmig dels dotze apòstols, en destaquen tres: Pere, Jaume i Joan. Ells puguen amb Jesús al Tabor. Ells l'acompanyen de més a prop a Getsemani. Ells el segueixen al palau de Caifàs quan el jutgen la nit de la passió.

Aquests tres tenien una intimitat especial amb Jesús. Aquest tres el coneixien interiorment i per això eren capaços de corregir-lo –Pere quan Jesús anuncia la seva passió- i gosaven demanar-li seure a la seva dreta i a la seva esquerra en el seu regne.

Els golmesencs d'aleshores, quan es van trobar en necessitat, van recórrer a Jesús. Hi tenien una especial intimitat. Ells des de petits havien celebrat la festa de la transfiguració, havien sentit moltes prèdiques sobre aquests tres apòstols íntims, sobre com Jesús els havia fet el privilegi de revelar-los la seva divinitat, el seu cor misericordiós, el seu disseny benèvol de salvació. Els vostres avantpassats van recórrer a ell, estalviant-se qualsevol intercessor.

A voltes hi ha gent que no gosa parlar amb l'alcalde, amb el director, amb el bisbe perquè no el coneix, perquè no hi ha tingut mai tracte. Hi ha gent que, malgrat no haver-se mai saludat ni conèixer-se, s'hi adrecen amb exigències o amb confiances que incomoden. Ni uns ni altres encerten. Així mateix, hi ha persones

que no s'adrecen a Jesús perquè no el coneixen, no hi han tingut mai tracte. O bé un dia que tenen una malaltia o una dificultat laboral o familiar li van amb exigències i quasi xantatges. Ni d'una manera ni de l'altra encerten. El primer detall que ens ensenya l'evangeli i la festa de Sant Salvador votat és que per recórrer a Jesús cal ser-hi amic. Perquè quan hom és amic s'apropa amb naturalitat, comparteix amb senzillesa el que li passa i confia sense coaccions, ni exigències.

El primer ensenyament és que sigueu amics de Jesús. El conegueu i el tracteu gratuïtament. Això com amb els amics es fa quedant i conversant. Això, encara que us pugui sorprendre, és molt fàcil quan trobem cada dia una estona per llegir l'evangeli. Això es descobreix amb molta senzillesa quan hom va a missa cada diumenge.

Expliqueu-vos mútuament la vida amb Jesús i ja veureu com en la necessitat hi recorrereu!

III

Quines dificultats cal vèncer per a adreçar-se directament a Jesús enmig de les pròpies necessitats?

Veiem a la primera lectura que el profeta Daniel presentava la vinguda del Messies amb un aparell escènic esgarrifós. De fet, quan Jesús es transfigura, els tres apòstols que ja coneixem s'esglaien i es prosternen de front a terra. Déu no és el qualificatiu que posem a un home qualsevol. Déu és el creador, l'omnipotent, que s'ha abaixat fent-se home, però en la seva més pregona intimitat conserva la grandesa immensa i corprenedora de la divinitat. Les criatures, davant de Déu, quedem desbordats, estupefactes, esglaiats.

Aquest misteri fa que moltes persones es quedin en la llunyania i grandesa de Déu i li tinguin por. A més, si vau anar molt a missa de petits, vau passar molta por i us en vau atipar i no hi torneu sinó de Pasqua a Rams, es fàcil que continueu tenint una imatge esbiaixada de Déu: el terrible, el poderós, el jutge, el qui castiga. Com adreçar-se a ell enmig de les necessitats i més si la meua vida sé que no va amb els seus manaments i els seus ensenyaments. Millor lluny i anar trampejant!

Fixeu-vos que Jesús, al trio d'esgarriats dels seus deixebles, s'hi acosta, els toca i els diu: "Aixequen-vos, no tingueu por". Quan veu els seus deixebles esfereïts, s'apropa fins a tocar-los i els allibera del temor.

Els golmesencs, d'aleshores i d'ara, no eren ni són pas més religiosos que la resta, no eren pas més bons que la resta, però la devoció a la transfiguració els feia tenir gravat en el cor que Jesús s'apropa, toca i diu "no tinguis por".

Aquesta proximitat misericordiosa ha tingut una expressió molt popular que ha estat el Sagrat Cor de Jesús: Déu que en la seva infinita misericòrdia no es manté lluny i amenaçador, sinó que mostra el seu amor misericordiós.

El segon ensenyament és que no tingueu por. Són les persones les que, quan els faltes, no et tornen a parlar. Nostre Senyor al contrari, s'apropa, toca i perdona. Tu potser no gosaràs venir a l'Església a demanar ajuda, però si tens devoció a sant Salvador, ja veuràs que quan enmig de les dificultats intentes espavilar-te sol, ell s'apropa, et toca interiorment i et xiuxiueja "no tinguis por", no "em tinguis por", deixa'm ajudar-te.

IV

Què m'aportarà enguany aquesta Festa Major? No ho oblideu! Si tens la immensa sort d'haver nascut o viscut a Golmés, el poble dels que en les seves necessitats han recorregut sempre a l'Amo i no als servents. Si per causa d'aquesta festa t'adones que ell s'avança a apropar-se quan tu per causa de les teves pors i els teus pecats no goses adreçar-t'hi.

No desaprofitis aquests privilegis i adreça't a Jesús, Salvador, en totes les teves necessitats!

Bona Festa Major!

Golmés, 6 de juny de 2017

HOMILÍA DE LA MISA DE LA SOLEMNIDAD DEL CORPUS

-Misa Internacional en el santuario de Lourdes-

El día 24 de octubre de 1945, acabada la Segunda Guerra Mundial, en la ciudad estadounidense de San Francisco, 51 países fundaron la Organización de las Naciones Unidas. Esta organización internacional se creó para velar por la paz, la seguridad y el desarrollo en el mundo. Para ello se erigió la Asamblea General, el Consejo de Seguridad y numerosos organismos. Cada uno puede juzgar el éxito o el fracaso de sus objetivos.

La eucaristía instituida por Cristo hace dos mil años, y que hoy contemplamos de un modo especial en la solemnidad del Cuerpo y de la Sangre de Cristo, persigue un objetivo aún más ambicioso: hacer del género humano una sola familia. Lo hemos escuchado: “El pan es uno, y así nosotros, aunque somos muchos, formamos un solo cuerpo, porque comemos todos del mismo pan” (1Co 10,17). La ONU es obra de hombres para conseguir la paz, la seguridad y el desarrollo. La eucaristía es obra de Dios para conseguir que la humanidad sea una familia de hermanos que se aman. La ONU, para conseguirlo, tiene, entre otros, a sus cascos azules. La eucaristía necesita una multitud de “cascos blancos”, de discípulos de Cristo que buscan acercarse a la eucaristía a cuantos más mejor.

***

La eucaristía no es obra de hombres. Es obra de Dios.

El Señor predicó la llegada del Reino de Dios. No una organización sociopolítica nueva, sino una humanidad nueva, un modo nuevo de vivir. Todo lo que Cristo hacía despertaba atracción y confianza. Los que creyeron en él experimentaron que el Reino de Dios no era un discurso sino una realidad: accedieron a una relación con Dios, entraron en su Reino, fueron liberados de sus esclavitudes, fueron sanados de sus enfermedades, fueron transformados sus corazones y su personalidad. Uno de los cambios más evidentes fue la transformación de sus relaciones interpersonales: los demás ya no eran extraños, competidores o enemigos, sino hermanos.

Nació la Iglesia: una comunidad de hermanos habitada por el Espíritu Santo, donde en su interior era posible vivir como una verdadera familia. Una comunidad abierta a la que se añadían todos aquellos que se convertían. Una comunidad que se juntaba al menos cada semana para celebrar ese banquete sobrio y poderoso que Cristo instituyó antes de su pasión. En esta cena experimentaban como Cristo les transformaba día tras día y, por tanto, les unía más y más entre ellos.

Esta cena especial ha permitido que hombres y mujeres de todos los tiempos y de todos los países pudiesen acceder a la redención de Cristo, pudiesen entrar en su reino. La eucaristía es la gran mesa en la que la humanidad toma el mismo alimento. Un alimento que es un mismo pan que se comparte y se reparte para convertir a todos los comensales en un solo cuerpo humano, en una sola familia de hermanos. Hoy esto sucede con todos nosotros, tan diferentes, tan desconocidos, pero, por obra de Dios, tan hermanos. Esto es la ONU de Dios, no es obra de hombres, es obra de Dios.

***

La eucaristía necesita “cascos blancos”.

Hoy el evangelio nos dice que “el pan que yo daré es mi carne para la vida del mundo”. Cristo se refería a la eucaristía que instituiría antes de su muerte y resurrección.

Este pan que consagraremos no une a la humanidad mágicamente. Este pan actúa cuando toda la humanidad se reúne en este banquete y participa de él. Esta humanidad nueva es creada por la comunión eucarística vivida en la fe.

Dios necesita mensajeros y testigos. Necesita cascos blancos, instrumentos para que muchos, para que todos, se sienten a esta mesa que nos une y nos salva. Estos cascos no disuaden, no coaccionan, ni mucho menos compran a la gente. Estos cascos blancos son los discípulos de Cristo que viven de tal modo que provocan a quienes conviven con ellos la pregunta por su secreto: ¿De dónde sacan la fuerza para ser así?

Estos cascos blancos no tienen otro secreto que Cristo, que este banquete en el que comen y beben su sacramento, y experimentan no solo una vida nueva, sino además el deseo de que esta sea para todo el mundo.

Vosotros sois los cascos blancos de la eucaristía, los cascos blancos del Reino de Dios. Vosotros sois los enviados a invitar y a sentar a todos a esta mesa que, de verdad, es la fuente de donde mana la paz, la seguridad y la justicia.

Pelegrins i malalts de les diòcesis de Vic i Solsona. Vosaltres sabeu com n'és de necessari per a les nostres diòcesis que esdevingueu “cascos blancs” del Regne de Déu. Que aquest cinquantenari que aquests dies celebrem ens esperoni a tots a fer el pas d'esdevenir cascos blancs de l'eucaristia.

Lurdes de França, 18 de juny de 2017

CONFERÈNCIA ALS PELEGRINS DE L'HOSPITALITAT DE LURDES EN L'ANY DEL CINQUANTENARI

“Lurdes: un model pastoral”

Ja com a seminarista vaig experimentar que a Lurdes molts pelegrins, especialment aquells que venien afeixugats per alguna situació vital complicada, experimentaven interiorment quelcom que els exigia poder parlar amb algú –un capellà, un seminarista... – que els ajudés a entendre allò que els estava passant.

Sempre he viscut aquesta experiència, però d'una manera especial des que m'ha tocat acompanyar com a bisbe el pelegrinatge. De fet, els que recordeu la meva presència en aquests darrers anys sabeu que la meva predicació molt sovint ha anat adreçada a aquest tipus de persones més que no pas a la gent d'Església de tota la vida.

Encara ahir em succeïa quelcom semblant: en més d'una conversa notava persones “tocades” i donava glòria a Déu perquè, en aquest lloc especial on Maria es va voler aparèixer i on va voler que s'hi construís una capella perquè els pelegrins poguessin trobar-se amb Déu, ell continua fent meravelles.

Aquest fet m'és ocasió per a presentar-vos la pastoral que com Església estem cridats a dur a terme i que crec que aquí a Lurdes apareix de manera paradigmàtica. També vull concretar aquesta idea general a l'àmbit específic de la pastoral dels malalts.

1. Una pastoral segons el model de Lurdes

La pastoral de Lurdes es construeix sobre l'atractiu de les aparicions de la Mare de Déu i dels miracles. La gent que ve a Lurdes, hi ve per a demanar la guarició o per a agrair la gràcia de la superació d'una malaltia greu. Jo mateix recordo un pelegrinatge de tota la família de la meva padrina per a agrair a la Mare de Déu la guarició d'un cosí afectat per una leucèmia als 7 anys i que ara ja és un jove metge amb perspectives d'una carrera professional brillant.

De fet, els voluntaris de les hospitalitats que no vénen amb una recerca personal hi són per a fer possible que d'altres –malalts i pelegrins-, que sí que tenen aquesta recerca, hi puguin ser.

Rere les activitats que organitza el santuari –missa internacional, altres misses, processó del santíssim i adoració, processó de les torxes, bany a les piscines– i els espais que procuren per a les activitats pròpies de cada pelegrinatge, hi ha sempre el mateix: facilitar les condicions perquè Déu toqui el cor i el cos dels qui hi vénen. La immensa major part dels espais són per a celebrar i adorar l'eucaristia, per a pregar el via crucis i el sant rosari. Us adoneu que l'únic espai per a alguna activitat lúdica és un magatzem descanistrellat a l'altra punta del recinte?

Ho deia molt bé el bisbe de Vic aquest matí a la gruta. Lurdes és el lloc de la sorpresa. Ho fou per santa Bernardeta, ho ha de ser per a cadascun dels pelegrins que s'hi apropen.

De fet, la sorpresa davant d'un encontre inesperat, trasbalsador i transformador és el cor de l'experiència cristiana: fou l'experiència de Maria, la dels pastors, la dels apòstols, la de Maria Magdalena i també la dels primers cristians el dia de la Pentecosta.

La nostra pastoral ordinària, a les parròquies, ha de ser una pastoral segons aquest model. La gent que entra en contacte amb l'Església són invitats i introduïts a aquesta sorpresa? Nosaltres no tenim un santuari de la potència de Lurdes, però podem utilitzar eines que sí que tenim a l'abast: convidar a aquest pelegrinatge, invitar a un recés, a un curs Alpha, a un recés d'Emmaús. També podem, si són joves o afeccionats a caminar, convidar-los als raids Goum que organitzem a l'estiu.

Si la nostra pastoral no procura espais pensats per a facilitar aquest encontre, aleshores no és una pastoral segons el model de Lurdes, segons el model de l'evangeli.

2. Una pastoral dels malalts segons aquest model

Això té una aplicació molt concreta a la pastoral dels malalts, és a dir, al treball que com a Església fem amb els malalts.

Tota persona malalta el que desitja és curar-se. Tots en algun moment o altre ens hem trobat malament i la nostra ment no para de pensar en el dolor que patim i la nostra pregària no pot fixar-se en altra cosa que en demanar la guarició. És veritat que quan hom és d'edat avançada i ja arrossega un munt de xacres o senzillament la limitació dels anys, aleshores l'actitud fàcilment canvia, ja que Jesús va curar malalts, però no va treure anys a ningú.

Sovint la nostra pastoral dels malalts és una pastoral de la gent gran i fem molt bé de visitar-los, acompanyar-los i ajudar-los a oferir els seus sofriments per a tantes intencions particulars i de tota l'Església.

Amb tot, el nostre repte real és una pastoral de la malaltia, de la gent que en la joventut o en la maduresa pateix malalties greus sovint incurables, algunes letals i d'altres cròniques. Tots coneixem persones que amb 20, 30, 40 i 50 anys tenen un càncer, una malaltia degenerativa o han quedat paraplàgics a causa d'un accident.

La nostra proximitat a tots aquests malalts ha de ser com la de Jesús que els mirava, parlava amb ells, els demanava un acte de fe i els curava.

Mirar, Parlar, Demanar un acte de fe i Curar

Mirar vol dir tractar-los, reconèixer-los, dedicar-los temps, interessar-se pel que els passa, escoltar-los, adonar-nos si creuen, si demanen un miracle a Déu Nostre Senyor. *Mirar* vol dir agafar-hi confiança.

Parlar vol dir anunciar-los la bona notícia, comunicar-los que Jesús va venir al món a curar i a salvar, invitar-los a conèixer Jesús fins que puguin demanar-li de cor: cura'm! *Parlar* vol dir fer-los conèixer Maria, la dona del sí a Déu, la dona que intercedeix davant del seu fill per aquells que es troben en necessitat.

Demandar un acte de fe és permetre o ajudar que cada persona pugui verbalitzar si confia en el seu cor en Déu i si vol demanar-li a Déu la guarició. Animar-lo a demanar-ho de cor, a demanar-ho a través de la Mare de Déu, animar-lo a venir a Lurdes amb l'Hospitalitat per demanar-ho a la Verge. Animar-lo a convertir-se, a confessar-se i a rebre l'eucaristia. Molt sovint deixar-se perdonar i visitar per Déu ja és font de guarició interior i exterior.

Curar, més específicament, vol dir que els ministres de Déu, enviats pel Senyor a anunciar el regne de Déu, a curar i a alliberar, s'ofereixin per imposar les mans i pregar per la persona i, en el moment que sigui oportú, per donar el sagrament de la unció dels malalts.

És veritat que aquesta pastoral de mirar, parlar, demanar un acte de fe i curar és una pastoral de vertigen. És una pastoral que crea expectatives que ens poden fer témer que, si no s'assoleix la guarició, es produeixi la decepció i el tancament per sempre. Déu sempre ha suscitat la fe sobrenaturalment, sempre ha curat per mitjà dels seus deixebles fidels i confiats, i estic convençut que no evangelitzarem avui si no ens oferim confiadament com a instruments dels miracles que Déu vol fer.

Aquí es parla molt del miracle de Lurdes, referint-se a la convivència i l'estimació que es crea en el si de l'Hospitalitat. És una cosa molt bona que fa que algunes persones s'hi sentin a gust i repeteixin. A qui li desagrada un ambient acollidor i amorós? Això és el *Mirar*.

Aquí a Lurdes es parla. Hi ha predicacions, conferències, meditacions. Tothom pot escoltar l'anunci de la vida i la salvació de Jesús. Això és el *Parlar*.

Aquí a Lurdes s'invita a un acte de fe. S'invita a la confessió, a l'eucaristia. S'invita i s'ajuda a anar a pregar a la gruta. Això és el *Demandar un acte de fe*.

Però aquí a Lurdes no es prega amb imposició de mans pels malalts, no es dóna la unció dels malalts per a curar. I, per tant, ens deixem la quarta passa, la definitiva, la que en el fons tothom busca i no gosem proposar per por. Fins que no ens disposem a ser els instruments de Déu perquè ell faci miracles, per molt que parlem del miracle de Lurdes no passarem de ser els de sempre, que acompanyem la gent gran de sempre.

Juny de 2017

CREACIÓ DE LA COMISSIÓ DE PASTORAL DE SANTUARIS, TURISME I PIETAT POPULAR

Decret 10/17. Solsona, 16 de maig de 2017

Atès que des de fa uns anys existeix a la diòcesi una delegació de Pastoral de Santuaris i Turisme,

Atès que l'esmentada delegació fa anys que no té delegat nomenat ni exerceix les seves funcions pròpies,

Atès que en data 11 de febrer de 2017 el Sant Pare ha fet una carta apostòlica en forma de “Motu proprio” amb la qual es transfereix la competència sobre els santuaris al Pontifici Consell per a la Promoció de la Nova Evangelització,

Pel present, SUPRIMEIXO

LA DELEGACIÓ DE PASTORAL DE SANTUARIS I TURISME

I CONSTITUEIXO

LA COMISSIÓ DE PASTORAL DE SANTUARIS,
TURISME I PIETAT POPULAR
A L'INTERIOR DE LA DELEGACIÓ D'EVANGELITZACIÓ I
APOSTOLAT SEGLAR

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Sra. Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

CREACIÓ DE LA DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DELS GITANOS

Decret 11/17. Solsona, 16 de maig de 2017

Atès que a la diòcesi de Solsona hi ha algunes parròquies que tenen realitat de comunitat gitana,

Atès que cal una pastoral especial per a fer possible l'evangelització del poble gitano,

Atès que convé una ajuda a les comunitats parroquials per a dur a terme aquesta pastoral,

Pel present, INSTITUEIXO

LA DELEGACIÓ DIOCESANA DE PASTORAL DELS GITANOS

Ho decreta i signa el Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Sra. Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

SUPRESSIÓ DE LA PARRÒQUIA DE SANT PAU DE NARBONA D'ANGLESOLA

Decret 12/17. Solsona, 28 de juny de 2017

Atès que per Decret 09/03 de 16 de gener de 2003 va establir-se l'agrupació de les parròquies de la diòcesi, determinant les parròquies que havien de ser considerades de referència i les parròquies que havien de ser considerades agrupades, en cadascun dels arxiprestats,

Atès que la disminució del nombre de capellans suposa que algunes parròquies de referència comencen a quedar-se sense capellà resident,

Atès que des de fa uns mesos la parròquia de Sant Pau de Narbona d'Anglesola és atesa per capellans de l'arxiprestat de Tàrraga,

PEL PRESENT

1. Determinem que la parròquia de Sant Pau de Narbona d'Anglesola deixi de considerar-se parròquia de referència entre les unitats pastoral.

2. Deroguem la distribució de les parròquies de l'arxiprestat de Tàrraga, fins ara vigent.

3. Determinem que, a partir del dia d'avui, les parròquies que han de considerar-se de referència i les parròquies que han de considerar-se agrupades a l'arxiprestat de Tàrraga són les que a continuació s'estableixen:

Santa Maria de l'Alba de Tàrraga (*Referència*)

Sant Pau de Narbona d'Anglesola, Sant Pere del Talladell, Santa Maria de Vilagrassa, Santa Maria de Verdú i Sant Joan de Montornès.

Ho decreta i signa l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Solsona

+ Xavier Novell
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

CLOENDA DE LA VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL PLA D'URGELL

El dia 2 de juliol de 2017, acabo la visita pastoral a l'arxiprestat del Pla d'Urgell, en el marc festiu d'una trobada arxiprestal. Dono gràcies a Déu per l'experiència viscuda i encomano a la Mare de Déu sota les advocacions dels Dolors, Montalbà i del Lliri els abundants fruits que n'espero.

Aquesta visita pastoral ha durat un any i ha estat molt intensa, ja que pràcticament m'he instal·lat tots els caps de setmana i bona part de les setmanes a Mollerussa per a visitar totes les realitats de les parròquies i ajudar en les celebracions en aquest any que l'arxiprestat ha perdut un rector en actiu per trasllat a una altra parròquia. He celebrat l'eucaristia en més d'una ocasió i en més de dues en totes les parròquies, esglésies i ermites.

He celebrat festes majors, he participat en aplecs i festes populars. M'he fet capaç de la importància de la vida social i econòmica del Pla d'Urgell i com ha esdevingut un dels grans motors de creixement de la nostra diòcesi. He verificat la seva capacitat de suportar la crisi econòmica de la qual estem sortint i de la força i empena amb què està recuperant-se.

A totes les parròquies he visitat els malalts i quasi tots els grups i algunes institucions properes a l'Església. He visitat també les escoles catòliques de Mollerussa i Bellpuig, però també, a diferència de la resta d'arxiprestats, he visitat moltes escoles públiques, amb una gran acollida per part de la direcció i, fins i tot, un institut de secundària.

Junt amb els decrets de la visita pastoral de cada parròquia on recolliré la crònica de cada visita i establiré qüestions més particulars, signo aquest decret arxiprestal de cloenda de la visita pastoral on recullo el meu agraïment a tots els que heu fet possible aquesta visita i hi resumeixo les recomanacions pastorals generals seguint l'esquema del Pla Pastoral Diocesà. Allò que cada parròquia ha de tenir present fins a la propera visita pastoral es troba tant en el decret parroquial com en aquest decret arxiprestal.

Agraïment

1. En primer lloc, dono gràcies a Déu per la vida i activitat de totes les parròquies de l'arxiprestat: per la fe dels fidels, pel seu amor servicial i continuat, per l'esperança ferma que orienta les seves vides. Li agraeixo, també, la gràcia d'haver celebrat l'eucaristia amb els fidels que cada diumenge s'uneixen al Senyor ressuscitat presidits pels seus preveres.

2. Agraeixo, als feligresos de les parròquies, l'estima que tenen per la seva parròquia i l'ajuda que donen als propis rectors. Els demano que continuïn aplegant-se sovint com a comunitat. Els demano, a més, que valorin el treball generós i continuat del seu rector. També els demano que prenguin consciència del temps nou que ha inaugurat el nostre Pla Pastoral Diocesà i de la necessitat dels canvis, de les reduccions i supressions d'eucaristies i de les noves iniciatives que allí es proposen. Més important que l'estructura territorial d'una parròquia és la comunitat viva que s'ha d'aplegar sencera cada diumenge. Malgrat que els canvis comporten renúncies i dificultats, la finalitat que persegueixen és el bé dels fidels, que llur fe i vida cristiana creixi, esdevingui missionera i fructifiqui en comunitats més vives i nombroses.

3. Dono gràcies, també, a tots els preveres pel servei pastoral que fan en cadascuna de les parròquies que tenen confiades. Seguint l'exemple del Bon Pastor s'esforcen cada dia per conduir, servir i estimar els fidels. He pogut comprovar com coneixen el seu ramat i com aquest els aprecia i estima. També m'he adonat del respecte i reconeixement dels veïns que habitualment no participen en l'eucaristia dominical i les altres activitats de la parròquia. Amb ells he compartit un bon nombre d'encontres fraterns, a les reunions arxiprestals, en les llargues hores visitant llurs parròquies.

4. Finalment, agraeixo, d'una manera especial, el contacte amb la comunitat religiosa de les Carmelites de la Caritat Vedruna de Mollerussa que m'han acollit a la seva taula en tantes ocasions durant tot aquest any.

Una comunitat orant

1. He pogut verificar que a les dues parròquies de l'arxiprestat, a part de l'eucaristia dominical, hi ha moments de pregària comunitària. Tenint present que l'impuls missioner neix de la pregària personal i comunitària, demano a totes les parròquies que tenen una certa entitat que promoguin un grup de pregària comunitària. Demano, també, que aquesta pregària s'acolorixi sovint del manament missioner de Jesús als seus deixebles i de la crida dels darrers sants pares en aquesta direcció.

2. A les parròquies de referència, recomano que, una tarda o vespre a la setmana, s'exposi el santíssim o s'ofereixi un espai de pregària personal i en comunitat.

3. Aquesta iniciativa, acompanyada de l'oferiment del sagrament de la confessió, pot ajudar molt a la revitalització de la vida cristiana i al seu engrescament missioner.

Equip parroquial d'evangelització i curs d'evangelització

1. Cal treballar perquè en les tres unitats parroquials neixi un equip parroquial d'evangelització i un curs Alpha. Allà on n'hi hagi, el Consell Pastoral pot ser el motor d'aquesta aposta pastoral prioritària.

2. Les parròquies de cada unitat pastoral poden aprofitar els cursos Alpha de les parròquies de referència. Per això, demano que alguns laics d'aquestes parròquies s'incorporin als equips Alpha de llurs parròquies de referència i promoguin la participació de persones de llurs comunitats.

Grups de reiniciació cristiana d'adults i petits grups de fe

1. Les parròquies més poblades de l'arxiprestat tenen un petit teixit de grups de vida cristiana –grups de Jesús, grups de pregària, etc. –. Ha estat un goig conèixer-los i prendre consciència del bé que suposa per a la vida cristiana dels seus membres i per a l'enriquiment de la comunitat.

2. Convé que, a poc a poc, tots els fidels tinguin un petit grup de fe. Convé, també, que cada grup tingui el seu responsable, que el rector es reuneixi assíduament amb els responsables i, més puntualment, visiti cada grup.

3. Existeixen ja alguns grups de Vida Creixent. Animo a promoure aquest moviment per a formar i acompanyar els voluntaris grans de les parròquies, també en les parròquies més petites.

Catequesi de primera comunió i de confirmació

1. La majoria de parròquies han aplicat la reforma del nombre d'anys de preparació als sacraments de l'eucaristia i de la confirmació. Ho celebro i animo la resta de rectors a fer-ho i que aquestes propostes s'apliquin de conjunt a l'arxiprestat.

2. He de recordar que aquestes reduccions cerquen facilitar un major contacte no obligatori amb els pares dels nois i noies amb vista a invitar-los al curs Alpha. Demano que aquesta sigui la prioritat en el treball catequètic parroquial.

3. Hi ha tradició d'organitzar formació per a les catequistes. Demano que els propers anys la temàtica d'aquesta formació sigui llur capacitat vers una catequesi que sigui plataforma de propostes evangelitzadores per als pares.

Eucaristia de la comunitat i encontre mensual de la comunitat

1. He recomanat a tots els fidels la participació en l'eucaristia, el diumenge especialment a la missa major de la parròquia. L'eucaristia és del tot necessària per a la vida espiritual dels cristians i per a la renovació de les nostres comunitats.

2. Convé que totes les parròquies potenciïn l'eucaristia de la comunitat, tal com proposa el Pla Pastoral Diocesà. La manera més adequada per dur-ho a terme és mentalitzar els grups parroquials de la necessitat de participar tots junts en la mateixa eucaristia. Quan ja s'hagin aconseguit algunes passes en aquest sentit, convé intentar l'encontre mensual de la comunitat. Això és fàcil a la immensa major part de parròquies perquè només els resta una eucaristia dominical. Convé també treballar-ho a les dues parròquies més grans que disposen de més misses dominicals.

3. L'arxiprestat ha perdut un capellà en actiu i, per tant, ha hagut de començar una remodelació de les misses dominicals que caldrà aprofundir amb la marxa d'un missioner col·laborador i amb les limitacions dels dos capellans jubilats presents a l'arxiprestat. Convé que es dibuixi el mapa progressiu de la reducció i reestructuració de misses dominicals.

Grup infantil i juvenil parroquial

1. Tenint present les prioritats del Pla Pastoral, considero que aquestes iniciatives només s'han de dur a terme si el creixement de la parròquia a través del curs Alpha i dels grups de reiniciació cristiana ho permet.

2. No m'he reunit amb els grups infantils i juvenils –agrupaments escoltes i grups d'esplai– que, ja fa temps, m'han manifestat que no estan disposats a caminar en la línia del Pla Pastoral Diocesà.

Càritas

1. He verificat el treball de Càritas en moltes parròquies de l'arxiprestat. M'ha plagut veure que també les parròquies mitjanes de l'arxiprestat tenen grup de Càritas.

2. M'alegro de la implicació dels rectors en el treball de Càritas, però alhora animo a cercar directores membres vius de les comunitats parroquials que ajudin i permetin un treball de creixement.

3. Càritas Diocesana ha impulsat i vol impulsar iniciatives per a progressar en la identitat eclesial de l'entitat –recés de Quaresma, pelegrinatge Fratello, espai Fratello...–. Demano que les Càritas de l'arxiprestat participin en aquest treball, especialment els treballadors socials i els voluntaris.

Reestructuració de l'arxiprestat

He tingut contacte amb tots els capellans de l'arxiprestat i he participat en algunes reunions arxiprestals. L'empobriment sacerdotal de l'arxiprestat i la reducció de l'arxiprestat veí de Tàrrega a una sola unitat pastoral parroquial planteja la conveniència de reflexionar de nou sobre llur unificació.

Béns immobles

1. L'estat general dels temples parroquials de l'arxiprestat és bo o molt bo. També és així en moltes altres esglésies i ermites. Felicito els rectors, els fidels i els ajuntaments que treballen amb il·lusió per conservar el patrimoni parroquial i m'alegro de les obres de millora que s'han fet o s'estan fent a l'arxiprestat.

2. Amb tot, convé que cada església tingui un petit pla director per tal que les millores que es puguin dur a terme en el futur segueixin criteris de prioritat i importància. Encarrego als rectors i al responsable del Departament de Béns Immobles aquesta tasca.

Paraules finals

Demano als rectors que divulguin tant aquest decret com el particular de cada parròquia a tots els fidels i invito, tant els preveres com els fidels, a dur a terme el seu compliment. També demano a tothom de conèixer el Pla Pastoral Diocesà i d'aplicar-lo a les pròpies parròquies.

Us agraeixo de nou les mostres d'afecte i consideració que m'heu ofert en cadascuna de les meves visites. Que Nostre Senyor us ho pagui. Jo no puc fer altra cosa que oferir-me un cop més com el vostre servidor i amic.

Ho decreto i signo, a Solsona, el dia 29 de juny de 2017

+ Xavier Novell i Gomà
Bisbe de Solsona

Per manament del Sr. Bisbe

Sra. Júlia Ayala i Vilardell
Secretària general-cancellera

Consell Presbiteral

RESUM DELS TEMES TRACTATS EN LES REUNIONS MENSUALS

Valoració de les glosses d'aquests sis primers anys de ministeri episcopal

El Sr. Bisbe demana la valoració sobre les glosses d'aquests primers sis anys mirades en conjunt.

Els assistents van fent aportacions vàries, tot comentant quin hauria de ser l'objectiu o objectius bàsics de les glosses escrites pel pastor de la diòcesi.

Consulta sobre la darrera nota del Fòrum Ondara

El Sr. Bisbe demana que hi hagi un diàleg entre els assistents. Un bon diàleg que potser no serà d'una sola sessió, sinó de les que siguin necessàries.

Es manifesta que és bo parlar-ne a nivell del Consell Presbiteral, cosa que no s'havia fet fins ara.

Supressió d'Anglesola com a parròquia de referència

Es proposa la supressió de la parròquia d'Anglesola com a parròquia de referència i que quedi agrupada a la parròquia de Tàrrega. La proposta és aprovada per unanimitat

País de missió: adhesió a un projecte missioner

Es presenta el projecte “missioners.cat”, una iniciativa de l’Observatori Blanquerna de Comunicació, Religió i Cultura que localitza, entrevista i explica la història dels missioners catalans que estan arreu del món i dediquen la seva vida als altres, donant a conèixer el seu testimoni i la seva tasca.

Des de la diòcesi de Solsona s’estudiarà quins missioners podrien ser entrevistats en aquest projecte i també quin cost podria arribar a tenir aquesta col·laboració per tal de cercar-ne els fons necessaris, si és el cas.

Valoració del treball fet pel Consell Presbiteral

Es distribueix l’Annex 6 a tots els assistents perquè puguin veure i valorar els projectes i iniciatives diocesans duts a terme a la diòcesi després de tractar-los al Consell Presbiteral.

Consell Pastoral

RESUM DELS TEMES TRACTATS EN LES REUNIONS MENSUALS

Reflexió sobre la futura atenció pastoral als pobles petits/Una nova diòcesi per a unes noves comunitats parroquials

Es reparteix un material, uns dossiers, que també ha estat lliurat a les parròquies sobre les noves comunitats parroquials. Aquest material també ha estat treballat en l'última trobada de laics.

Valoració de les glosses d'aquests sis primers anys de ministeri episcopal

El Sr. Bisbe demana la valoració sobre les glosses d'aquests primers sis anys mirades en conjunt i, especialment, de les glosses mediàtiques.

Els membres del Consell manifesten diverses opinions sobre quin hauria de ser l'objectiu de les glosses i si les glosses mediàtiques compleixen aquest objectiu.

Consulta sobre la darrera nota del Fòrum Ondara

El Sr. Bisbe demana que hi hagi un diàleg entre els assistents no només sobre l'última nota, sinó sobre el Fòrum en general.

La majoria dels membres del Consell manifesten que caldria fer quelcom al respecte.

Valoració del treball fet pel Consell Pastoral

Es distribueix un annex a tots els assistents perquè puguin veure i valorar els projectes i iniciatives diocesans duts a terme a la diòcesi després de tractar-los al Consell Pastoral.

Secretaria General

NOMENAMENTS

El Sr. Bisbe ha signat els següents nomenaments:

- Sra. Teresa Lourdes Gené i Camps, delegada diocesana de Pastoral dels Gitanos.
- Mn. Josep M. Montiu i de Nuix, director diocesà de l'associació de fidels "Apostolat de l'Oració".
- Sra. Rosa Anguera i Cos, membre del Patronat de la Fundació Privada Escolar Mare de Déu del Claustre de Solsona.

DISPENSA DE CELIBAT I DE LES OBLIGACIONS VINCULADES AL SAGRAMENT DE L'ORDE

El Sant Pare Francesc ha concedit al Sr. Josep Sierra i Murcia la dispensa del celibat i de les obligacions vinculades al sacrament del presbiterat. Recau damunt d'ell la prohibició d'exercir el ministeri i les limitacions habituals.

Patrimoni

RESTAURACIÓ DE LA COBERTA DE L'ESGLÉSIA DE TALTEÜLL

El projecte d'actuació a la coberta de l'església romànica ha consistit en la restauració i conservació dels elements existents i realitzar una nova coberta per tal de preservar el conjunt.

En un futur caldrà actuar en una segona fase a la coberta dels absis i les façanes del conjunt. L'església romànica de Talteüll és considerada com una construcció extremament singular per la seva estructura i tipologia, que fan que aquest edifici sigui totalment excepcional en el context de l'arquitectura catalana del seu moment. La singularitat del conjunt –desconnexió de l'estructura de la capçalera, la situació de les portes d'accés i la seva composició irregular– provoca una distribució de l'espai anòmala.

Delegacions Diocesanes

CÀRITAS

ASSEMBLEA ANUAL DE CÀRITAS DIOCESANA

El dia 6 de maig tingué lloc l'Assemblea anual de Càritas Diocesana, enguany a la parròquia de Tàrrega, presidida pel Sr. Bisbe.

El director de Càritas Diocesana, Sr. Josep Vidal, va agrair a Càritas Parroquial de Tàrrega la bona acollida i informà, entre altres, que la casa d'acollida per a dones "Les Vetlladores" ja està en funcionament.

Després va tenir lloc la lectura de l'acta i la presentació dels comptes i la memòria. També es va informar sobre el Fons Solidari Diocesà i el Pla d'Ajuda Social.

La Sra. Carme Borbonès va oferir una conferència amb el títol "Càritas: el nostre compromís amb el germà afeblit", que va motivar una reflexió posterior.

En acabar l'acte, els assistents van poder visitar les noves pintures de la parròquia de Santa Maria de l'Alba de Tàrrega en presència i amb les explicacions del seu autor, Josep Minguell, i, a continuació, van celebrar l'eucaristia presidida pel Sr. Bisbe. El dinar de germanor va posar fi a l'Assemblea diocesana que va comptar amb l'assistència de 132 persones d'arreu del bisbat.

ECUMENISME

I JORNADA ECUMÈNICA

El dia 27 de maig va tenir lloc a la rectoria de Navès la primera Jornada Ecumènica Diocesana d'enguany.

Amb el lema "Junts obrim camins d'esperança" es va començar un treball conjunt amb diferents esglésies que tenen seu al nostre bisbat. Van participar, en aquesta trobada, pastors d'esglésies evangèliques, rectors afins a aquesta iniciativa i la Delegació d'Ecumenisme.

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

COMISSIÓ ESCOLA EVANGELITZACIÓ SANT ANDREU

CURS JOAN DE FORMACIÓ DE DEIXEBLES

Del 28 al 30 d'abril, es portà a terme, al Seminari de Solsona, el tercer curs de la 1a etapa de formació de l'Escola d'Evangelització Sant Andreu Solsona.

El curs Joan del Programa de Formació de Deixebles acollí un grup de persones que volen continuar aquesta formació que ofereix aquesta Escola d'Evangelització.

JOVENTUT

PASQUA JOVE A MONTFALCÓ

Un grup de joves del bisbat es van reunir des del Dijous Sant al Diumenge de Pasqua a Montfalcó per gaudir de la Pasqua Jove.

Van poder resar, fer excursions, veure una pel·lícula, fer xerrades de sobre-
taula i riure. Es reuniren a Tàrrrega per celebrar tots els oficis de Setmana Santa i,
així, van poder conèixer els joves de la parròquia.

PASTORAL DE PEREGRINACIONS

PELEGRINATGE A LA COVA DE SANT IGNASI I MÓN SANT BENET

El dia 22 d'abril, un grup de més de cinquanta persones van pelegrinar a la
Cova de Sant Ignasi de Manresa i al monestir Món Sant Benet.

A la Cova, van ser acollits per un jesuïta que va explicar-los la biografia
de sant Ignasi acompanyada d'un audiovisual. Van poder visitar la Cova i algunes
pertinències personals del sant. Després van celebrar l'eucaristia.

Abans del dinar al restaurant del monestir Món Sant Benet, van visitar el
santuari de la Mare de Déu de la Salut.

Havent dinat van poder conèixer el monestir Món Sant Benet, el que havia
estat l'església, la cripta, el celler... i gaudir de la visita.

VIDA CONSAGRADA

TROBADA INTERDIOCESANA DE LA VIDA CONSAGRADA

El dia 14 de juny hi hagué la Trobada Interdiocesana de la Vida Consagrada
dels bisbats de Solsona i Urgell, al santuari de Lurdes de la Nou de Berguedà. Hi
participaren unes quaranta persones de comunitats vingudes d'arreu dels dos bisbats.

El grup de religiosos i religioses van celebrar la missa al santuari, van tenir
un dinar fratern, van visitar l'església romànica de la Nou i van baixar a la gruta
de la Mare de Déu, entre altres.

L'eucaristia fou presidida pel P. Jordi Castanyer, monjo del Miracle, i concelebrada per Mn. Jaume Vila, delegat de la Vida Consagrada al bisbat d'Urgell.

PROFESSIÓ SOLEMNE DE LA GERMANA SHEILA

El dia 7 de maig va tenir lloc, al monestir de Santa Teresa de les Carmelites Descalces de Mollerussa, la professió solemne de la germana Sheila Maria Filla de la Llum.

La celebració fou presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada per alguns preveres amics i coneguts de la germana Sheila. Molts fidels van voler acompanyar-la en aquest dia tan especial. També tota la comunitat de germanes carmelites descalces.

La cerimònia consistí en la lectura de la Paraula de Déu, la crida a la que ha de professar, l'homilia del Sr. Bisbe, l'interrogatori, el cant de les lletanies dels sants a càrrec de Mn. Abel Trulls, la professió, la benedicció solemne i la consagració de la professa, i l'entrega de les insígnies. Tot seguit, l'eucaristia continuà amb normalitat. En acabar, tots els familiars, amics i coneguts de la germana Sheila van poder passar a saludar-la i felicitar-la.

Vida diocesana

JORNADA SACERDOTAL DE LA MISSA CRISMAL

El dilluns sant, dia 10 d'abril, va tenir lloc la Jornada sacerdotal de la missa crismal, a la catedral de Solsona, presidida pel Sr. Bisbe i concelebrada pel bisbe emèrit i uns 60 preveres. També hi participaren diaques, seminaristes, novicis i escolans. En aquesta missa es van renovar les promeses sacerdotals i també es van beneir els sants olis.

En acabar, hi va haver una conferència a la sala dels Sants Màrtirs sobre la figura del Dr. Pont i Gol, nascut a la nostra diòcesi, i que fou arquebisbe de Tarragona. La ponència anà a càrrec de Mn. Enric Bartrina, arxiver diocesà, i Mn. Joaquim Claver, prevere de Tarragona i exsecretari del Dr. Pont.

SEPTENARI I PROCESSÓ DE LA MARE DE DÉU DELS DOLORS DE BELLPUIG

El Sr. Bisbe va predicar, del 31 de març al 7 d'abril, el septenari de la Mare de Déu dels Dolors de Bellpuig, acompanyat del rector Mn. Alfons Busto, sacerdots de l'arxiprestat de Tàrraga i Pla d'Urgell, i religiosos mercedaris.

El divendres dia 7 d'abril tingué lloc la Magna Processó de la Mare de Déu dels Dolors, organitzada per la Venerable Confraria dels Dolors, amb l'assistència d'uns sis mil devots, entre gent de la vila i d'altres comarques catalanes. La processó sortí des de l'església de Sant Nicolau de Bellpuig amb els sis passos, els penitents descalços, les nenes vestides de comunió (les blanquetes) i els capellans.

La processó dels Dolors estigué presidida pel Sr. Bisbe de Solsona i el rector de Bellpuig.

TROBADA INTERDIOCESANA DE VIDA CREIXENT

El dia 9 de maig tingué lloc la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a la ciutat de Solsona. Més de 850 persones, de diferents punts de Catalunya, les Illes i Andorra hi participaren.

La trobada fou presidida pel Sr. Bisbe de Solsona, acompanyat pel consiliari interdiocesà de Vida Creixent, el president de la Junta Interdiocesana, el president diocesà de Solsona, el consiliari diocesà de Solsona i el president nacional de *Vida Ascendente*.

El nombrós grup es va trobar a la Sala Polivalent de Solsona i després d'esmorzar i els parlaments de benvinguda, tingué lloc una dissertació històrica territorial del bisbat de Solsona, a càrrec del Sr. Bisbe.

La jornada continuà a la catedral de Solsona, amb una explicació històrica de la catedral a càrrec de l'arxiver diocesà Mn. Enric Bartrina. Seguí la missa solemne presidida pel Sr. Bisbe.

La trobada acabà amb un dinar de germanor.

50è PELEGRINATGE DE L'HOSPITALITAT DE LURDES

El dia 17 de juny els bisbats de Solsona i Vic van començar el seu pelegrinatge a Lurdes de França. Més de nou-centes persones, entre malalts, pelegrins i voluntaris, van viure aquest any el 50è pelegrinatge presidit, enguany, pel bisbe Xavier Novell.

El pelegrinatge va comptar amb els actes habituals com ara la missa internacional, la celebració del perdó, la processó de les torxes, el viacrucis dels malalts, l'adoració del Santíssim, la vetlla de pregària preparada pels joves, la missa a la gruta, el viacrucis pel «camí de la Creu».

Com a actes especials del 50è aniversari cal destacar una ballada de sardanes, una arrossada i un pastís d'aniversari.

JORNADES PASTORALS PER A CAPELLANS I LAICS

A finals de juny van tenir lloc al Seminari de Solsona les Jornades pastorals per a preveres, diaques i treballadors apostòlics, presidides pel Sr. Bisbe.

El primer dia va haver-hi una interessant ponència sobre “La ideologia de gènere” a càrrec de la Sra. Maria Lacalle, directora del Centre d’Estudis de la Família de la Universitat Francisco de Vitòria de Madrid, la qual va explicar què entenem per ideologia de gènere i com està sorgint aquest tema en la nostra societat.

El segon dia va ser el P. Lluc Torcal, procurador general de l’orde del Cister i que actualment està vivint a Roma, qui va oferir la ponència sobre l’encíclica del papa Francesc “Lloat sigueu”. El P. Lluc va tractar tot el tema de l’ecologia i va explicar com en el monestir de Poblet ja han portat a terme nombrosos canvis ecològics i d’estalvi energètic.

Una seixantena de persones el primer dia, ja que era obert a tothom, i una cinquantena el segon dia foren els participants a aquestes jornades estiuenques.

RECÉS DE GUARICIÓ I ALLIBERAMENT

Del 30 de juny al 2 de juliol va tenir lloc al Seminari de Solsona el Recés de Guarició i Alliberament dut a terme per mossens i laics del bisbat.

El recés va consistir en unes xerrades sobre les accions del maligne sobre les persones, accions tant ordinàries com extraordinàries. I què podem fer per evitar-les.

També hi va haver pregàries d’alliberament i de guarició, eucaristies i altres dinàmiques relacionades.

Uns vint-i-cinc participants més un equip organitzador d’unes deu persones van passar un cap de setmana acompanyats de la presència del Senyor en el Santíssim i van poder guarir-se de les seves ferides gràcies a l’acció de l’Esperit Sant.

VISITA PASTORAL A L'ARXIPRESTAT DEL PLA D'URGELL

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe va visitar la unitat pastoral de Golmés: els grups, els malalts, les escoles, les residències geriàtriques i les altres institucions de les parròquies de Golmés, Palau d'Anglesola, Vila-sana i Castellnou de Seana. També va participar en una bona colla de festes religioses i populars.

El dia 27 d'abril, el Sr. Bisbe va presidir la missa de la festa de la Mare de Déu de Montserrat al Palau d'Anglesola i a Golmés. Va admirar-se del caràcter popular de la festa en aquests pobles del Pla d'Urgell i del nombre de pares i infants que hi participen. A Golmés, va suposar, a més, l'ocasió per a un encontre amb tots els presidents de les associacions del poble. Va aprofitar, també, per a visitar oficialment l'Ajuntament i signar el llibre d'honor.

El dia 6 de maig, el Sr. Bisbe va celebrar el bateig del fill dels treballadors apostòlics de la parròquia de Vila-sana, juntament amb l'eucaristia dominical. Hi van participar tots els nens de la catequesi de Vila-sana i Castellnou de Seana, llurs pares i la comunitat de fidels habitual de la parròquia.

El dia 12 de maig, va visitar malalts a Golmés i al Palau d'Anglesola. Al Palau va fer catequesi als infants que es preparen per a la primera comunió.

El dia 14 de maig, va reunir-se amb els nens i nenes de la catequesi de preparació a la primera comunió a Castellnou de Seana. Després, va presidir l'eucaristia, va inaugurar una exposició sobre cent anys de primeres comunions al poble i, finalment, va participar en la cloenda de la trobada gegantera que aquell dia se celebrava al poble.

Els dies 22, 23 i 24 de maig, va reunir-se amb: el grup de nois i noies que es preparen per a la confirmació al Palau d'Anglesola, els consells pastorals parroquials de Palau i Golmés, els nens i nenes que es preparen per a la primera comunió a Golmés i els voluntaris de Càritas del Palau d'Anglesola.

El dia 5 de juny, el Sr. Bisbe va visitar la residència geriàtrica Ca la Sileta del Palau d'Anglesola. Hi va celebrar l'eucaristia i va saludar una bona part dels

residents, dels treballadors i dels voluntaris. Dies més tard, hi va tornar per a passar a saludar els malalts enllitats. Aquell mateix dia al vespre, va participar en l'acte de proclamació del pregó de festes de la Festa Major de Golmés. L'endemà va presidir la missa i la processó de la Festa Major petita, vot de poble a sant Salvador, patró de la parròquia i del poble.

El dia 13 de juny, va visitar l'escola de Golmés, acompanyat pel Sr. Rector, per la mestra de religió catòlica i per alguns membres de l'equip directiu. Va passar per les classes a fer una salutació breu i va conèixer el passat, present i futur de l'escola.

Durant aquest trimestre, el Sr. Bisbe encara ha acomplert algunes visites pendents a les unitats pastorals de Bellpuig i de Mollerussa.

El dia 17 d'abril, va presidir –eucaristia i processó– la festa votada de Sant Sebastià a Miralcamp. L'endemà, també va presidir la festa de l'Aplec de Montalbà.

Els dies 18, 19 i 20 d'abril, el Sr. Bisbe va fer-se present al pregó de festes, a la conferència organitzada per la parròquia, a càrrec del Sr. Antoni Puigverd, i a la missa i al dinar de la gent gran dels actes de la Setmana Cultural de Sant Isidori.

El dia 27 d'abril, va assistir a la presentació de la restauració i classificació dels plats trobats ja fa molts anys en unes sitges a l'interior de l'església parroquial de Bellpuig. Aquest acte tingué lloc al Museu Diocesà de Lleida i fou ocasió per ponderar la importància de la col·lecció i la informació que procura sobre la vida social i religiosa de la vila de Bellpuig des del segle XVI fins al segle XIX.

El dia 7 de maig, el Sr. Bisbe va presidir la festa de la gent gran de Vilanova de Bellpuig. Va visitar oficialment l'Ajuntament i va signar el llibre d'honor, va copresidir el lliurament de les plaques commemoratives als homenatjats i va compartir el dinar festiu al poliesportiu. Aquell mateix dia, va presidir la missa de la professió solemne de la Gna. Sheila Maria de la Llum, carmelita descalça del monestir de Santa Teresa de Mollerussa.

El dia 19 de maig, va presidir la missa de la Festa Major de Mollerussa.

El dia 22 de maig, festa de Santa Joaquina de Vedruna, el Sr. Bisbe va participar en la celebració de l'escola Vedruna de Bellpuig. Va presidir l'eucaristia i va anar d'excursió amb bicicleta amb els més grans cap a Montalbà. Fou ocasió per a contactar amb tots els alumnes, especialment amb els dels cursos superiors i amb llurs professors.

El dia 4 de juny, va presidir les confirmacions a Miralcamp.

El dia 15 de juny, el Sr. Bisbe va participar en una vetlla de pregària amb adoració eucarística a les vigílies del Corpus a Mollerussa. Fou una de les reunions de pregària que la parròquia organitza mensualment oberta a tots els fidels.

Durant aquests tres mesos, el Sr. Bisbe va visitar algunes famílies, va celebrar, gairebé tots els diumenges d'abril i maig, eucaristies dominicals en diferents parròquies –Mollerussa, Vilanova de Bellpuig, Preixana, Miralcamp, Bellpuig, Palau d'Anglesola, Castellnou de Seana i Vila-sana–, va completar la visita a la comunitat de les germanes vedrunes i va deixar quasi enllestida la visita canònica al monestir de Santa Teresa de les carmelites descalces.

Finalment, el dia 2 de juliol, el Sr. Bisbe va confirmar un gran grup de preadolescents i adolescents –quasi 30– preparats tant a la parròquia com a l'escola del Carme. Al vespre, va concloure la visita pastoral a la capella i les dependències d'aquesta escola per a agrair l'acollida, per a confiar el fruit de la visita a Déu nostre Senyor i per a lliurar els decrets de la visita pastoral.

CONFIRMACIONS

El Sr. Bisbe va administrar el sagrament de la confirmació a les següents parròquies:

- El dia 27 de maig a la parròquia de Sant Miquel i Sant Vicenç de Cardona.
- El dia 28 de maig a la parròquia de Santa Maria de l'Alba de Tàrraga.
- El dia 3 de juny a la parròquia de Sant Martí d'Avià.
- El dia 4 de juny a la parròquia de Sant Miquel de Miralcamp; i, a la tarda, un grup d'adults a la catedral de Solsona.
- El dia 10 de juny a la parròquia de Santa Maria de Verdú.
- El dia 11 de juny a la parròquia de Santa Eulàlia de Berga.
- El dia 25 de juny a la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè de Solsona.

Necrologia

ANTONI MATEU I ORÓS

Mn. Antoni Mateu va néixer a Bellpuig el dia 23 d'octubre de 1931.

Va iniciar els seus estudis eclesiàstics al Seminari de Solsona l'any 1946. Va ser ordenat prevere el dia 21 de juliol del 1957. Es va llicenciar en dret canònic a Comillas i Madrid l'any 1961.

Durant els anys del seu ministeri va servir la colònia de l'Ametlla de Merola, i les parròquies dels Arquells i Rubinat.

Des de l'any 1962 fins a la seva jubilació va servir pastoralment a l'exèrcit.

Des de la diòcesi volem agrair a Mn. Antoni els anys dedicats al ministeri presbiteral tot demanant al Pare del cel que el tingui a la seva glòria. Descansi en pau.

Sumari

DOCUMENTS EPISCOPALS

- 79 Homilies del septenari dels Dolors de Bellpuig
- 96 Homilia de la missa de la Mare de Déu dels Dolors de Bellpuig
- 100 Homilia de la missa crismal
- 106 Homilia de la missa de sant Isidori en la Festa Major de Mollerussa
- 110 Homilia del segundo domingo de Pascua o de la Divina Misericòrdia
- 114 Homilia de la professió solemne de la Gna. Sheila Filla de la Llum
- 119 Homilia de la missa de la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent
- 122 Homilia de la Vetlla de Pentecosta
- 125 Homilia de la missa de la Festa Major petita de Golmés
- 129 Homilia de la missa de la solemnitat del Corpus
- 131 Conferència als pelegrins de l'Hospitalitat de Lurdes
- 136 Decret 10/17. Creació de la Comissió de Pastoral de Santuaris, Turisme i Pietat Popular
- 137 Decret 11/17. Creació de la Delegació Diocesana de Pastoral dels Gitanos.
- 138 Decret 12/17. Supressió de la parròquia de Sant Pau de Narbona d'Anglesola.
- 139 Decret de cloenda de la visita pastoral a l'arxiprestat del Pla d'Urgell.

CONSELL PRESBITERAL

- 145 Resum dels temes tractats en les reunions mensuals.

CONSELL PASTORAL

- 147 Resum dels temes tractats en les reunions mensuals.

SECRETARIA GENERAL

- 148 Nomenaments
- 148 Dispensa de celibat i de les obligacions vinculades al sagrament de l'orde.

PATRIMONI

- 149 Restauració de la coberta de l'església de Talteüll.

DELEGACIONS DIOCESANES

- 150 Càritas
  - Assemblea anual de Càritas Diocesana
- 151 Ecumenisme
  - I Jornada ecumènica
- 151 Evangelització i Apostolat Seglar
  - Curs Joan de Formació de deixebles
- 151 Joventut
  - Pasqua jove a Montfalcó
- 152 Pastoral de Peregrinacions
  - Pelegrinatge a la Cova de Sant Ignasi i Món Sant Benet
- 152 Vida Consagrada
  - Trobada Interdiocesana de la Vida Consagrada
  - Professió solemne de la germana Sheila

VIDA DIOCESANA

- 154 Jornada sacerdotal de la missa crismal
- 154 Septenari i processó de la Mare de Déu dels Dolors de Bellpuig
- 155 Trobada Interdiocesana de Vida Creixent
- 155 50è Pelegrinatge de l'Hospitalitat de Lurdes
- 156 Jornades pastorals per a capellans i laics
- 156 Recés de guarició i alliberament
- 157 Visita pastoral a l'arxiprestat del Pla d'Urgell
- 160 Confirmacions.

NECROLOGIA

- 161 Mn. Antoni Mateu i Orós